

Kurt Mahr

BOJ O PYRAMIDY

Přeložila Anna Štorkánová

Jednomístná stíhačka se nezvučně a vysokou rychlostí blížila k planetě. Bari Rifkin sledoval na obrazovce povrch, pokrytý šťavnatou zelení, s obdivem, jaký se zmocní každého astronauta při pohledu na svět, podobný jeho domovské planetě.

Povznesený pocit mu nevydržel dlouho. V univerzu bylo mnoho planet terestrického typu a Bari proklínal plukovníka Kraysche, který ho sem poslal a sám si zatím v salonku MOHYKÁNU nechá servírovat whisky a je pevně rozhodnutý strávit i zbytek mise v nerušeném pohodlí.

Zato Bari byl od okamžiku, kdy opustil MOHYKÁN, v neustálém napětí. I když bylo jeho plavidlo malé, ruční řízení vyžadovalo nasazení všech sil. MOHYKÁN objevil slunce s planetárním systémem, který nebyl zaznamenán na žádné mapě. Baria to tak moc nepřekvapilo, protože MOHYKÁN se pohyboval v oblastech galaxie, kam nikdy nezabloudila loď Pozemšťanů, o Arkonidanech nemluvě. Vzhledem k tomu, že úkolem MOHYKÁNU bylo najít jednu určitou planetu, Kraysch rozhodl, že se na systém podívají zblízka. A protože pohyb obří lodi o průměru osmi set metrů stojí moc peněz a námahy, byla k průzkumu vyslána stíhačka. Kraysch usoudil, že jeho nejmladší poručík potřebuje získat zkušenosti, takže ji pilotoval Bari Rifkin.

Na cestě byl už dvě hodiny a MOHYKÁN se pohyboval čtyři miliardy kilometrů za ním na vnějším okraji planetárního systému. Vědělo se, že ^ pokud se hledaná planeta nalézá zde, je to ta třetí. Jako jediná byla podobná Zemi a svět, který MOHYKÁN hledal, měl být terestrického typu. ;

Stíhačka byla nyní deset tisíc kilometrů nad povrchem. Bari namířil před do atmosféry a hledal místo k přistání.

Věděl, že planeta je nejen podobná Zemi, ale je i obydlená inteligentním druhem. Měl poněkud jinou představu o tom, jak má vypadat svět, obývaný inteligentními bytostmi. Člověk by měl z výšky deseti tisíc kilometrů vidět města, obrovské šedivé plochy letišť ? a vzdušných přístavů a přijímat rádiové impulsy. Tady nic takového nebylo; "r Roviny se táhly do dálek stovek kilometrů, k nebi čnely horské štíty a mezi měkce zvlněným pobřežím se leskla modrá hladina moře prostě ráj.

Když pronikl do atmosféry, pohodlně se opřel a zbytek přenechal přistávací automaticce.

Na obrazovce se objevilo město.

* * *

Ve výšce padesáti kilometrů Bari změnil názor. Nebylo to město, ale seskupení budov, které obklopovaly centrum, položené přímo v lese. Ulice nebylo vidět. Budovy byly přibližně stejně velké a kdyby kolem byla obdělána půda, Bari by je považoval za nějakou farmu.

Přesně podle předpisu, upravujícího přistávání na neprozkoumaných nebeských tělesech, obydlených inteligentními bytostmi, se Bari nepokusil přistát v blízkosti budov. Stíhačku posadil na pláni, porostlé trávou a křovisky, ohraničenou lesem, za kterým stály budovy.

Byl si jistý, že jeho manévr neušel pozornosti a nezbývalo mu než čekat. Kdyby jej napadli, odstartoval by a informoval MOHYKÁN. Pokud se přiblíží s přátelskými úmysly, pokusí se navázat kontakt a nastavit translátor.

V úvahu přicházely jen tyto dvě možnosti. Bari hleděl na obrazovku a čekal, která to bude.

Po půlhodině mu došlo, že je tu i třetí možnost. Že se o něj nikdo nebude starat.

Bari se rozhodl vystoupit. Později poletí k budovám, obletí celou planetu, ale nejdřív učiní pár kroků.

Přesvědčil se, že jeho zbraň je v pořádku, protáhl se úzkou šachtou k příčce v zádi a vystoupil. Vzduch byl teplý a na pláni vanul slabý vítr. Rozdíl mezi zemskou a místní gravitací téměř nebyl znát.

Bari opatrně vstoupil na trávu a sledoval, jak se stébla rozdělují a padají na obě strany. V botanice se nijak zvlášť nevyznal a tráva mu připadala stejná jako na zemi. Prohlédl si větvičky a listí nějakého keře, ale ani tady neučinil žádný objev.

Zvedl hlavu a pohlédl k obloze. Slunce svítilo žlutěla v nekonečné modři se vznášely nadýchané obláčky.

Bari se v rozporu s předpisy posadil zády ke křoví a zapálil si cigaretu.

A najednou se za ním ozval šramot. Když se otočil, viděl, jak se větvičky pohybují a o chvíli později se vynořil podivný útvar. Nejdřív to vypadalo jako krabička na cigarety z dávných dob, jen asi dvakrát tak velká. Pak se pod ní objevil válec, na kterém byla krabička upevněná. Vypadalo to, že se válec může otáčet i ohýbat. V každém případě se krabička kývala sem a tam a posléze se ustálila. Spodní část válce zůstala skrytá. Celá věc byla vzdálená asi pět metrů. Bari neměl ponětí, co to je, a popadl zbraň.

„Já tady dohlížím na zvířata," řekla najednou ta věc.

„Jak, prosím?" vypravil ze sebe Bari.

„No dohlížím na zvířata," opakovala věc.

Barlovi začaly slzet oči, to se mu stávalo vždycky, když se dostal do nepochopitelné situace.

„Já jsem dohlížitel nad zvířaty v této sekci, chápete?" pravila věc a propracovala se blíž.

Bari polkl. „Chápu. Co děláte s těmi zvířaty?"

„Krásné," odpověděla věc.

To je bláznec, pomyslel si Bari.

Stojí na planetě, která ani nemá jméno a baví se s robotem, který ovládá interkosmo. Teda ne zrovna dobře. Co chtěl říct tím krásné?

S rychlostí, jakou by od ní nečekal, se věc vrhla do křoví, kde zaznělo jakési zapištění. Věc se zase objevila a v rukou, kterých si Bari dříve vůbec nevšiml, držela jakési zvíře, které vypadalo jako kříženec veverky a kachny.

„Podívejte se na ty dlouhé drápy," řekla věc.

Bari se díval. Nebyly delší, než by člověk očekával u divoce žijícího druhu, robotu se ovšem zdály příliš dlouhé. Dva prstům podobné výrůstky na údech se proměnily v jakési nůžky a neuvěřitelnou rychlostí drápy zastříhly. Pak uvolnily stisk a zvíře zmizelo.

„Už nikoho nezraní. Ani sebe ani jiná zvířata," vysvětlovala věc.

Bari byl jako v tranzu. Skutečnost byla příliš neuvěřitelná. Přesto se horečně snažil najít vysvětlení.

„Možná se divíte, že mluvím vaší řečí," pravila věc a Bari začal mít podezření, že dovede číst jeho myšlenky. V tomto okamžiku jej to neznepokojovalo, protože ho cosi napadlo:

Robot, který mluví v interkosmu, musel být v kontaktu s lidmi.

Bylo to tak směšně jednoduché, že na to měl přijít hned.

A najednou se otočil a utíkal k lodi. Bylo mu jedno, co si o něm robot myslí. Musel podat zprávu.

* * *

Ferro Kraysch nebyl tím, co si o něm Bari ve chvíli špatné nálady myslel. Velení bitevní lodi MOHYKÁN bral velmi vážně. Svěřené úkoly plnil tak, aby dopadly ve prospěch lidstva.

V hloubi duše si ovšem myslel, že tento podnik nemá valnou naději na úspěch. Najít planetu, o které má jen vágní a zcela všeobecné informace, bylo stejně těžké jako hledat osamělého plavce, o kterém nevíme, jestli je vůbec v Atlantickém oceánu. Jistě, některé charakteristiky planety byly známe, ale to se rovnalo informaci o tom, jak plavec vypadá.

MOHYKÁN nyní objevil neznámý planetární systém a jeden muž byl vysazen, aby se podíval na třetí planetu. Ten muž, poručík Rifkin, byl na cestě už čtyři hodiny a Ferro Kraysch každou chvíli očekával jeho hlášení.

Kraysch seděl ve svém křesle na vyvýšeném místě uprostřed velitelského můstku. Ze svého místa přehlédl celou halu. Pod ním, na řídících pultech důstojníků, se nic nedělo. Loď se nalézala v relativním klidu vzhledem ke slunečnímu systému a hlídaly se jen některé funkce. Na jedné z obrazovek, odstíněné filtry, svítilo cizí slunce, které ještě nemělo jméno.

Jednoho dne ve vzdálené budoucnosti bude MOHYKÁN nebo jiná z více než dvaceti tisíc pátracích lodí stát před sluncem, které se jmenuje Orbon a jehož třetí planetou je Kahalo, tajemný svět, který hledají.

Ferro Kraysch neměl jasnou představu, proč se pátrá právě po Kabalu.

Bylo mu naznačeno, že jednotky pozemské flotily narazily na pozůstatky zaniklé civilizace, která musela mít nedozírné technologické vědomosti. Byl tu transmitter, který čerpal energii ze šesti sluncí a umožňoval tranzici na intergalaktické vzdálenosti. Kraysch sice nevěděl, proč, ale byla tu domněnka, že sluneční transmitter je řízen z Kahala. Jinými slovy: Kdo najde Kabalo a porozumí servomechanice, ten bude schopen používat sluneční transmitter podle svého přání. Bude moci vyslat loď do galaxie, sousedící s Mléčnou dráhou a opět ji vrátit nazpět.

To všechno bylo imponující, ale Kraysch se obával, že najít Kabalo nebude tak snadné.

Jedinými lidmi, kteří navštívili planetu, byl Pěny Rhodan a několik jeho nejbližších spolupracovníků. Na Kahalu přistáli poté, co unikli plophoskému náčelníkovi Iratiu Hondrovi. Ferro vzpomínal na tehdejší události s lehkou nevolí. Pocházel z Plophosu a jeho obyvatelé cítili jistý podíl viny na jednání Vůdce. V důsledku podivných okolností se Pěny Rhodanovi nepodařilo podat zprávu o přesné poloze planety. Byl na ni dopraven automaticky pilotovanou lodí a se stejnou lodí odletěl. Říkalo se, že plavidlo mělo patřit jakési degenerované rase, žijící na Kabalu.

Větší pozornost si zasluhoval šestiúhelník z pyramid. Kahalové jej považovali za posvátné místo, ke kterému se nikdo nesmí přiblížit. Kdo porušil zákaz, byl usmrčen. Samotné pyramidy byly stavby z načervenalého kovu přímo zrudných rozměrů. Ze čtvercové základny se zvedaly do výše pěti set metrů. Šestiúhelník, jehož vrcholy tvořily rohy pyramid, měřil v průměru dva kilometry.

Lidé tento šestiúhelník považovali za ovládací mechanismus slunečního transmiteru. Tato hypotéza se zakládala na podobnosti s rovněž šestiúhelníkovým slunečním transmittersem obřích rozměrů. Vzájemný vztah byl ovšem hádankou.

Nikdo neočekával, že planeta Kahalo bude nalezena brzy. Úkol byl příliš obtížný i pro dvacet tisíc lodí vybavených zázraky nejmodernější techniky.

* * *

Ve vzdálenosti 1 124 světelných let se rozpoutalo peklo. Jednotky Solární flotily, které strážily okolí slunečního transmiteru, zaregistrovaly silné otřesy, přicházející z nitra transmiteru. Flotila se postarala, aby jím nikdo nebyl zachycen, takže jeho aktivita mohla znamenat jen to, že se do něj dostalo cosi z druhé strany.

Po prvotním zmatku byla změřena síla a energetická struktura otřesů a narychlo svolaná konference vědců a techniků usoudila, že transmitter v tomto případě pracuje jako mezistupeň.

Všichni si vzpomněli na Rhodanovu teorii. Řídící mechanismus je na Kabalu. Pyramidový objekt má patrně schopnost navádět transportované objekty ke slunečnímu šestiúhelníku. Slunce odešlou objekt k cíli, aniž se uskuteční mezistupňová materializace. Ven proniknou jen energetické výboje. Tento jev je samozřejmě možné pozorovat i na druhé straně.

Tato hypotéza vedla k závěru, že se v tomto okamžiku na Kabalu odehrávají velké věci. Uskutečňuje se buď přilet nebo odlet velkých objektů.

V každém případě šlo o jevy, které se díky energetickým výbojům dají zaměřit, a to znamenalo, že by nyní bylo snadné zaměřit Kabalu. Stačilo, aby pátrací lodě zapojily přístroje. Odborníci odhadovali, že výboje se dají zachytit do vzdálenosti pěti set světelných let.

Do provozu byly uvedeny hypervysílače, antény vyzářily impulsy ke spojovacím lodím a ty je poslaly dál. Celý jeden sektor Mléčné dráhy byl uveden do stavu pohotovosti.

Všude panovalo vzrušení. Planeta Kabala byla jakýmsi vysněným Eldorádem a mnozí byli na cestě k ní déle než půl roku.

Ve všeobecném zmatku nikoho nenapadlo, že by náhlá aktivita transmitteru mohla představovat nebezpečí.

* * *

Bari Rifkin utíkal ke své lodi. To je přece Kahalo! Mělo ho to napadnout dávno. Robota naučil interkosmu sám Rhodan.

V pilotní kabině pohlédl nejprve na chronometr, svezl se do křesla, zapnul vysílač a netrpělivě popadl mikrofon. Sotva zazářilo zelené světélko, vysypal ze sebe všechno, co zažil. Ani si neuvědomil, že hovor přebíral sám kapitán Kraysch.

„Jste si naprosto jistý?“ zeptal se, když poručíkovi došel dech. „Nestal jste se obětí halucinace?“

Bari viděl Krayschův obličej na obrazovce a chápal, že kapitán myslí svůj dotaz vážně. Naopak na jeho tváři byla patrně znát nevole, protože Kraysch řekl:

„Musel jsem se zeptat. Tím jsem si ověřil, že vaše reakce jsou zcela normální, a to mě uklidňuje. Rozkazy pro vás: Okamžitě se vraťte na palubu MOHYKÁNU. My se vydáváme na cestu a včas vás navedeme do hangáru.“

Obrazovka pohasla. Bari odsunul mikrofon a ohlédl se. Pod ním ležela travnatá planina, ale prapodivný robot už nebyl vidět.

O dvacet vteřin později se stíhačka zvedla. Se zasvištěním se vznesla do výšky na žhnoucím paprsku plazmy a zmizela v modrém nebi. Teď už Bari nemohl přemýšlet o závažnosti svého nálezu nebo se rozhlížet po pyramidách, které jsou někde tady. Jednomístná stíhačka není plavidlo, které si samo hledá cíl a na palubě MOHYKÁNU už jej čekají.

Bari nastavil předpokládaný směr, přepnul na nejvyšší rychlost a čekal na naváděcí signál z MOHYKÁNU.

Jen několik vteřin po startu se nacházel ve výšce deset tisíc kilometrů nad povrchem Kabala a všechno šlo jako na drátkách. Bari si pomyslel, že by si zasloužil krátký odpočinek a pohodlně se opřel.

Strašlivá rána zasáhla jeho malou loď a vychýlila ji z kursu. Náraz přišel tak náhle, že jej antigrav nestačil eliminovat. Bari byl vržen na stranu, jeden z bezpečnostních pásů praskl a poručík spadl z křesla. Vražedný tlak mu znemožňoval dýchání. Nejasně zahlédl obrazovku, na které se udala podivná změna. Kde dříve poklidně svítily hvězdy, vzplála rudě žhnoucí mlhovina. Pak se vynořil stín. K malé stíhačce se blížilo cosi obrovského.

Bari se svezl ke stěně a v okamžiku nárazu ztratil vědomí.

* * *

Na palubách MOHYKÁNU zněly poplachové sirény a Ferro Kraysch byl snad všude. Loď se dala do pohybu rychleji, než by člověk při její obrovské hmotě předpokládal, a pronikla do planetárního systému. Hyperantény vysílaly stále stejná slova, jen kód se neustále měnil. „Planeta Kabalo nalezena!“ Sotva sirény dozněly, zavyly znovu, jen tón se změnil. Předtím byl konstantní a jen oznamoval, že loď se dává do pohybu, teď kolísal, a to znamenalo nebezpečí. Ferro Kraysch se hnal na můstek. Přístroje hlásily výboje o vysoké energetické hodnotě nedefinovatelné struktury v bezprostřední blízkosti třetí planety. Optika tady byla zbytečná, protože na všech obrazovkách se ukázala krvavě rudá žhnoucí koule, která se vynořila z černé nicoty.

Nikdo nevěděl do má před sebou. Výsledky zaměřování se zdály zmatené a umožňovaly mnohoznačný výklad. Byl to jeden z těch případů, které si člověk ujasní jen na místě. Kraysch si vzpomněl na Rifkina, pokusil se navázat s ním spojení, ale stíhačka se nehlásila.

Ferro Kraysch nezaváhal. Nemohl si dovolit zavést loď do ohniska nebezpečí a než cokoliv podnikne, musí mít informace.

Poručík Diamond a deset spolehlivých mužů dostali rozkaz nasednout do pomocné lodi typu Pulec a prozkoumat události u Kabala. Diamond dostal rozkaz, že se za žádnou cenu nesmí zaplést do přestřelky. Za deset minut měl hlásit, že je připravený k odletu.

Tři minuty po jeho hlášení K-3221 opustil hangár. MOHYKÁN přibrzdil a očekával, co se z toho vyvine. Rudě žhnoucí koule byla pořád na obrazovkách a přístroje zaznamenávaly gigantické energetické výboje.

Ferro Kraysch si nic nenalhával. Kabalo bylo předmětem enormního zájmu. Z toho logicky vyplývalo, že nebezpečí je přímo úměrné důležitosti planety. Jediná loď se s ním sotva mohla vypořádat. Ferro Kraysch byl zodpovědný důstojník. Neměl v sobě nic ze ctižádosti nesčetných postav z dějin výzkumu univerza, které touha udělat všechno sám přivedla do záhuby.

Oznámil podivný úkaz, který obklopil Kabalo a požádal o posily.

* * *

Poručík Richard Diamond měl v hezkém obličejí stále lehký, trochu posměšný úsměv. Říkalo se o něm, že to je dobrodruh. Ať létal pod jakýmkoliv velitelem, vždycky dostal úkol, který odpovídal jeho pověsti.

Něčím takovým byl i let s deseti muži posádky, když Pulec byl plně obsazený se třiceti. Letět s tak málo lidmi do středu nebezpečí, to mohl jen dobrodruh.

Z deseti Diamondových mužů se osm zdržovalo na velitelském můstku a dva byli přiděleni k dělům jeden obsluhoval těžký dezintegrátor, druhý impulzní dělo. Jednalo se o nejúčinnější zbraně, které jsou na palubě Pulce.

K-3221 nabrala kurs a blížila se ke krvavě rudým plamenům nad Kahalem. Diamond neměl moc času, ale přesto si pečlivě vybral posádku. Nebyl tu nikdo, kdo by nejméně desetkrát nebyl v akci. Služebně nejstarší byl seržant Romney „Doc“ Kimble, který už dávno mohl být důstojníkem, kdyby před povýšením pokaždé neprovedl něco, po čem jej degradovali.

Diamond uchopil mikrofon: „Chci, abyste věděli, do čeho jdete. Nemáme moc času. Velitelství je přesvědčeno, že na té planetě pod námi jsou pozůstatky neznámé, vysoce vyvinuté techniky. A teď to vypadá, že si bytosti, kterým ta technika patří, na ni vzpomněly. Záření s tím má jistě něco společného. Zapamatujte si, že technicky na ně nemáme. Proklouzneme, když budeme tiše jako myšky. Jakmile na sebe začneme upozorňovat, je po nás. Každý bude na svém místě a nezapomene na úkol. Ten zní:

Vyzvědět.“

Sotva domluvil, ohlásil se Kimble. „Pane, pozoruji něco podivného.“

Kimble obsluhoval mikrovlnný zaměřovač.

„V jakém smyslu podivného?"

„Neznámý objekt, pane. Blíží se k nám. Konec."

„Přepněte mi to na obrazovku!" řekl Diamond a na jeho řídicím pultu se objevil třpytící se bod, jehož jas kolísal. Objekt se pravděpodobně otáčel.

Byla to jednomístná stíhačka. Jediné plavidlo tohoto typu, které mělo být na cestě, bylo pilotováno poručíkem 'Rifkinem. Diamond se s ním pokusil spojit, ale nedostal odpověď. Ani ji nečekal.

Diamond srovnal kurs Pulce se stíhačkou a poslal k ní dva muže. O chvíli později se objevili na obrazovkách jako dva svítící body, pronikli do plavidla, které rotovalo kolem své osy a ohlásili se:

„Tady je všechno vzhůru nohama, pane. Žádný přístroj nefunguje a Rifkin je v bezvědomí."

Rifkin byl dopraven na palubu Pulce a poškozenou stíhačku nechal Diamond být. Doc Kimble o ní přesně ve stylu svého dost svérázného vyjadřování pravil, že vypadá, jako by ji někdo propasíroval skrz mlýn a že je dobrá maximálně do šrotu. Rifkinova zranění byla způsobena prudkým nárazem a nebyla nijak nebezpečná, ale zatím se nevědělo, jestli nemá otřes mozku. Diamond navedl K-3221 opět na jeho původní kurs.

Když se vzdálenost od Kabala zmenšila na dvě astronomické jednotky, Doc Kimble zachytil na svých přístrojích pohyb cizích objektů, nejspíš vesmírných lodí. Nejvíce se jich nacházelo uvnitř červeného světelného jevu, ale celá řada reflexů přicházela i z míst mimo žhnoucí kouli. Žádný objekt nebyl blíž k povrchu planety než na půl milionu kilometrů. Doc Kimble odhadoval jejich počet na patnáct a tvrdil, že jich stále přibývá.

Taktika cizinců byla pro Diamonda hádankou. Vypadalo to, že hledají totéž, co dvacet tisíc pozemských plavidel.

Richard Diamond byl muž chladného a rychlého úsudku. K-3221 byla v místě největší koncentrace cizích lodí. Diamond letěl přímo k světelnému jevu a držel stále vysokou rychlost.

Signály ze zaměřovačů se staly zřetelnějšími. Cizí předměty byly tyčovitěho tvaru o délce asi tisíc metrů a o průměru sto metrů. Diamond si vzpomněl, jak Pěny Rhodan popisoval loď, se kterou se potkal v systému Dvojčat. Nepochyboval, že se jedná o plavidlo stejného typu a zmocnila se jej lovecká vášeň. Byl první, kdo vidí cizince uvnitř domovské galaxie.

Jak se Pulec blížil k zářící kouli, světelný jev ztrácel na intenzitě. Doc Kimble mezitím zjistil, že lodí je dvacet a jejich počet se už nezvětšuje.

K-3221 přibrzdila a rychlostí 15 km za vteřinu klouzala k ohnisku rudé koule. Zaměřovač energetického vyzařování registroval množství impulsů, ale nezdálo se, že by ohrožovaly loď. Žádná z cizích lodí se nyní nenacházela uvnitř koule. Diamond dostal Pulce pod cizí lodi a blížil se k povrchu planety.

Napětí stoupalo. Cizí plavidla nehybně visela ve výšce tisíc kilometrů nad zelenými pláněmi a moři tajemného světa. Něco se chystalo, ale na palubě K-3221 nevěděli, co. Cizí lodi je buď nezaměřily, nebo Pulce nepovažovaly za nebezpečného.

Ještě tu byla třetí možnost: Že ty cizí lodi nepřiletěly s nepřátelským úmyslem.

Tomu ale Diamond nevěřil. Díky hlášení Pavla Kotranova byly všem důstojníkům flotily známy události, které se odehrály v intergalaktickém prostoru, a ty právě nezavdávaly příčinu k domněnkám o přátelském chování cizinců.

K-3221 obletěl ve výšce tří set kilometrů cizí planetu, zjistil gravitaci, atmosférické podmínky, dobu otočení kolem své osy a Diamond se právě rozhodl spojit s MOHYKÁNEM, když se na zakřiveném obzoru objevil podivný útvar.

Nejdřív to byla jen bílá skvrna v jednotvárně zeleni travnaté stepi. Ze středu skvrny stoupal tenký, rudě zářící paprsek, protínal atmosféru a vytvářel onu rudě zářící kouli, kterou

Pulec pozoroval při přiletu. Diamond klesl ještě níž a již po chvilce rozeznal stavby, které se tyčily ve vrcholech pravidelného šestiúhelníku.

Šestiúhelník, tvořený pyramidami..!

Diamond věděl o nebezpečí, které hrozí v blízkosti tohoto zařízení. Bílý kruh byl obklopen ochranným polem, které jakoukoliv hmotu zničilo a vyzářilo do prostoru. Nikdo nevěděl, jak vysoko ochranných štít sahá.

Loď opatrně a ve velkém oblouku oblékala šestiúhelník pyramid a Diamond opět sáhl po mikrofonu.

V té chvíli Kimble zařval: „Letí k nám!“

Diamond upustil mikrofon. Na obrazovce bylo vidět jedno z tužkovitých plavidel. Oddělilo se od svazku a obrovskou rychlostí klesalo k povrchu Kabala. Diamondovi stačily dvě vteřiny, aby pochopil, že letí na něj.

Neměl v úmyslu zaplést se do přestřelky, a tak potřeboval dostat Pulce do úkrytu na planetě. Ponořil se ještě hlouběji do atmosféry a stále stejnou rychlostí pokračoval ve výšce padesát kilometrů nad povrchem. Zapojení ochranného pole způsobilo ionizaci plynů a loď vypadala, jako by za sebou vlekla zářící ohon.

Cizinci okamžitě zpozorovali únikový manévr a vrátili se do výšky. Diamond zavrhl svůj původní plán.

Další oblétování planety by bylo plýtváním energií. Strhl loď téměř kolmo vzhůru a prudce stoupal.

Cizí loď byla na okamžik bezradná. Nejprve uhnula, jako by se obávala útoku. Diamond viděl, jak rychle koriguje chybný úsudek a mění kurs. Bylo neuvěřitelné, jak rychle se mohla pohybovat.

Pak se obraz změnil. Černá tma prostoru byla prosvětlena filigránsky jemnou strukturou, která se ve formě Světelné spirály táhla až k Pulci.

Jev byl tak podivný, že na něj Diamond zůstal na okamžik hledět. Pak sjel blesk a zazářil na obrazovkách ve všech barvách spektra. Lodí zatřásl náraz, až se agregáty odtrhly z úchytů a zároveň zavyly poplachové sirény z prostoru pro pohon lodi.

Diamond strhl loď stranou, v ostrém úhlu se vrátil k původnímu kursu a o pět vteřin později zase změnil směr. Záře zmizela a Diamond se mohl rychle rozhlédnout.

Mústek byl v troskách. Zásah cizinců prošel ochranným štítem a mechanický náraz nebyl nijak eliminován. Muži sice seděli na svých místech, ale na mnohých podstavcích chyběly přístroje.

Diamond koutkem oka zahlédl, že nepřítel je v závěsu a patrně má v úmyslu je pronásledovat. Potřetí změnil kurs, aby zůstal prací cizí naváděcí automatické.

Pak popadl mikrofon a spojil se s obsluhou děl. Tam přestáli útok bez škod.

„Máte volné pole působnosti!“ řekl jim, „hledte, co se z toho dá vytěžit!“

O několik vteřin později vylétly ukazatele výkonu generátorů k mezní hodnotě. K-3221 se pustila do boje. Protivník byl pod palbou těžkého dezintegrátoru a impulzního děla. Richard Diamond cítil chvíli divoké uspokojení, ale pak se podruhé objevila mlžně průsvitná spirála. Lodí zatřásla hromová rána a hned po ní zaznělo sténání zraněných. Diamond byl vržen čelem na hranu svého řídicího pultu.

Napůl v bezvědomí učinil další úhybný manévr. Kolem něj bylo peklo složené z rámsu, trosek a nehybných těl. Stupnice přístrojů byly jako za závojem a přesto viděl, že ukazatele signalizují poruchu hnacího ústrojí. Reakce na úhybný manévr byla mnohem pomalejší než dřív.

Někde hořelo. Do velitelské místnosti začal pronikat modrošedý dým. Diamond se znovu chopil mikrofonu a chtěl odvolat obsluhu děl, ale interkom nefungoval.

Diamond zapojil nouzové zdroje. Dvě kontrolky rudě zazářily, sdělily mu, že i dva náhradní agregáty jsou zničené.

V okamžiku, kdy se Diamond konečně zbavil otupělosti, přišel třetí úder.

V prvním okamžiku si velitel Pulce myslel, že tohle je konec. Neznámá síla jej i s křeslem zvedla od podlahy a mrštila napříč místností a jen pérované polstrování utlumilo náraz. Kovové příčky drnčely pod vražedným tlakem a přes namodralý dým blikal detektor celistvosti opláštění.

Diamond pochopil, že z lodi uniká vzduch, a zaklapl přilbu. Když slabě zasyčel přiváděný Vzduch, pomalu se postavil na nohy.

Viděl sotva na dva kroky. Venkovní mikrofon přilby přinášel vytí poplachové sirény, skřípění a praskání a konečně hlas, kterým se ohlásil Doc Kimble.

„Zatracený svinstvo. To je konec, pane.“

„Kolik lidí je ještě naživu?“

„Ze tří, který jsem našel, nikdo.“

„Zkus, jestli neprojdeš východem A. Pokud ano, pokus se pomocí ručních přístrojů o určení polohy. Chci...“

„Našel jsem dva mikrokomy, pane.“

„Poslouchej mě!“ okřikl ho Diamond. „Chci vědět, kde jsme my a kde Je nepřítel. Teprve pak...“

„Rozumím pane!“

„Nepřerušuj mě pořád! Já...“

„Kdo to tu vlastně mluví?“ zazněl podivně nevýrazný hlas.

„Tady je velitelské stanoviště,“ oznámil klidně Diamond. „Ohlaste se!“

„Velitelské stanoviště? Ale Čeho?“ ptal se ten cizí hlas. „Tady je poručík Rifkin. Rád bych věděl, jak se dostanu z toho kumbálu.“

„Zůstaňte kde jste, poručíku!“ poručil stroze Diamond. „Máte vzduch?“

„Dvě plné nádrže a zavřenou helmu. Ten váš klakson je těžké přeslechnout.“

„Jistě,“ zavrčel Diamond. „Otázkou bylo jen to, jestli včas otevřete své modré oči, No dobrá, přijďte sem. Ležíte v prostoru pro mužstvo A průzkumné lodi K-3221 typu Pulec.“

Bylo slyšet, jak se Rifkin vydal na cestu a po dvou minutách se vynořil z dýmu. Byl bledý a na čele měl zaschlou krev, ale dobrá nálada jej neopustila. Jakmile poznal Diamonda, zasalutoval.

„Buďte vítán,“ řekl velitel, „jak to vypadá, přežili jsme jen my tři.“ Několika slovy vysvětlil, co se dělo, a pak podal hlášení Rifkin. Věc byla jasná. Rudě žhnoucí koule byla výstupem transmitterového pole, ze kterého byly vyvrženy cizí lodě. Nikdo ovšem nevěděl, odkud přilétly.

* * *

Richard Diamond chtěl zavolat MOHYKÁN a hned, jak uviděl šestiúhelník, ale nedostal se k tomu. Do mateřské lodi dorazil jen volací signál.

Okamžitě byl přijat a hovor chtěl přijmout sám kapitán Kraysch, jenže pak už nepřišlo nic, Kraysch počkal celou minutu, a pak sám zavolat.

K-3221 se odmlčela a Ferro Kraysch došel k závěru, že lodi se něco přihodilo. Krátce předtím už byl nucen odepsat ze seznamu svých mužů poručíka Rifkina, protože jeho stíhačka nereagovala ani na přímé volání, ani na signál ze zaměřovače.

Věc byla jasná. Na Kabalu se něco dělo. Vypadalo to tak, že pozemská flotila objevila planetu, jejíž vládce dával najevo, jak je mocný a nepřístupný.

Feno Kraysch byl voják a přijal jediné řešení, které je schopný akceptovat muž jeho povahy, pokud se dostane do podobného postavení.

„Poletíme blíž ke Kabalu. Je pravděpodobné, že narazíme na nepřátelské vojsko. Od tohoto okamžiku se loď nachází ve stavu bojové pohotovosti. Všechny zbraně dostanou dvojnásobnou osádku. Velící důstojníci se dostaví na můstek.“

Ferro Kraysch vlastnoručně pilotoval MOHYKÁN a se sevřenými rty a přimhouřenýma očima hleděl na přístroje. I on znal obsah hlášení, které poskytl Pavel Kotranov.

Ať už je tam čekalo cokoliv, bylo to silnější než jedna bitevní loď.

Pravděpodobně to bylo silnější i než tři lodi. Bitevní křižníky HORVE, SCOTT a HALON zachytily volání o pomoc a neprodleně se vydaly k pozici, kterou jim udal MOHYKÁN.

* * *

„Čas plyne příliš rychle!“ , Tuto filozofickou sentenci, která vůbec neodpovídala jeho založení, pronesl Reginald Bull s vážností a lehkým nádechem sklíčenosti. Obracel se k maršálu Tifflovovi a k civilistovi Kalupovi. Rozhovor, který začal tak trudnomyslně, se odehrával v místnosti asi sto metrů nad okrajem vzdušného přístavu Hondro na Opposite. Přímo u přistávací plochy se nalézala výstavná budova, ze které Reginald Bull s početným štábem spolupracovníků řídil události, odehrávající se ve slunečním šestiúhelníku a v mezigalaktickém prostoru.

Širokými okny padalo dovnitř tlumené nazelenalé světlo slunce Whilor. Místnost byla spartánsky zařízena: Stál tu oválný stůl, šest židlí a nevysoká, dva metry dlouhá skříňka, ve které Reginald Bull skladoval alkoholické nápoje, jak věděli jen účastníci porad.

Arno Kalup zvedl hlavu. „Čelíme tady úplně neznámé, neuvěřitelně vyvinuté technice, pane,“ prohlásil jako obvykle s neotřesitelným klidem.

„Nikdo nemá právo očekávat, že okamžitě pochopíme všechny její taje.“ Reginald Bull mávl rukou.

„To neplatilo vám, Kalupe,“ zabručel. „Spíš mně.“ Pokusil se o úsměv a pokračoval: „NATHAN vyhodnotil informace, které dodal Kotranov. Zcela se ztotožňuje s naším názorem, že bychom měli co nejrychleji vybudovat najedno z planet systému Dvojčat vojenskou základnu. Nemělo by to být těžké, pokud se nám podaří nastavit transmitter do směru planetárního systému Dvojčat. Jak víte, nemáme žádnou možnost ovlivňovat zařízení transmitteru a až doposud bylo všechno, co se dostalo do blízkosti slunečního šestiúhelníku, dopraveno právě do systému Dvojčat. Podle vašich výpočtů, profesore, se tento stav může změnit. Jaký by byl další cíl transmitteru, nevíme.

Vy jste toho názoru, že řídicí ústrojí slunečního transmitteru se nalézá na Kabalu. Pokud se nám podaří proniknout k pyramidovému šestiúhelníku a pochopit jeho funkci, je problém vyřešen. Z tohoto důvodu hledá tajemnou planetu dvacet tisíc lodí.

Sluneční transmitter vykazoval činnost. Kalupe, vy se domníváte, že došlo k transportu buď z planetárního systému Dvojčat k neznámému místu nebo naopak, během kterého byl sluneční transmitter použit jen jako mezistanice. My věříme, že tím neznámým místem je Kabalo. Je možné, že se Mistři ostrovů dověděli o našich snahách a pokusili se dostat Kabalo do svých rukou. Jestliže se jim to podařilo, budeme muset svůj podnik vzdát. Není pochyby, že protivník nás převyšuje po všech stránkách.”

Na okamžik se odmlčel a zamyšleně se zadíval z okna. V dálce se zvedala poslední čtyřstupňová loď, která se měla spojit s Pěným Rhodanem.

„Halut'an Icho Tolot,“ pokračoval:

Bully, „nám dává za pravdu. Kabalo je svět, ze kterého je řízen sluneční transmitter. Obyvatelé planety, kterým se říká Kahalové nebo Hlavouni nebo tak nějak, nejsou totožní s protivníkem. Já osobně se domnívám, že Icho .Tolot zná nejen skutečnou roli planety, ale i její přesnou pozici, jenže je poslušný příkazu své rasy být pouhým pozorovatelem a za žádnou cenu se nevměšovat do galaktické politiky. Zvláštní je už to, že se uvolil potvrdit naše domněnky a...”

Ostrý zvuk, který přerušil jeho proslov, dosvědčoval, že místnost není zas tak nezařízená. V desce stolu se odklopil jeden díl a nahoru vyjel vizifon. Reginald Bull hmátl po sluchátku. Obrazovka se rozsvítila.

Tifflor i profesor Kalup viděli, jak na ni Bully zamyšleně hledí. V jeho obličeji se nepohnul ani sval a kromě poděkování na konci hovoru nepromluvil.

„Někdy člověk obdrží podivné zprávy," řekl. „Planeta Kahalo byla nalezena. Objevil ji MOHYKÁN pod velením kapitána Kraysche. Jenže protivník už je na místě. MOHYKÁN volá o pomoc a podle všeho je v bezprostředním ohrožení. Tiffe, co navrhuje?"

„Dáme dohromady svazek bitevních plavidel a vytáhneme Kraysche z té šlamastyky."

* * *

"Příčka A byla jen jedním z mnoha otvorů ve vnějším plášti Pulce. Venkovní dvířka zmizela a z komory bylo ;; vidět přímo do černé tmy vesmíru. Kahalo byl odtud jen malým zeleným kotoučem mezi hvězdami. Richard Diamond se domníval, že loď bude zachycena gravitací planety a shoří v atmosféře.

„Změna kursu snížila naši původní rychlost téměř na nulu," vysvětloval Docovi a Rifkinovi. „Pohybujeme se rychlostí sotva třiceti kilometrů za vteřinu. Kahalo je vzdálené čtyři sta tisíc kilometrů. To znamená, že máme čtyři hodiny času, ve kterém se můžeme aspoň pokusit přivést loď do stavu, který by umožnil nouzové přistání."

Doc Kimble beze slova odešel. „Čistě mezi námi," řekl Rifkin. „Myslíte si, že to půjde?"

Diamond stál u něj tak blízko, že i přes hledí přilby bylo vidět, jak mu svítí oči. „Ne," odpověděl drsně, „ale to se chcete vzdát, aniž byste cokoliv podnikl?"

* * *

MOHYKÁN byl na tom stejně jako K-3221. Ze vzdálenosti několika milionů kilometrů zachytili pozice protivníka, který setrval v klidu nad povrchem planety, a očekával útok nebo aspoň obranný manévr.

Ale nestalo se nic. Kraysch vyloudil možnost, že nepřítel jeho loď nezpozoroval. Při jeho technické vyspělosti to bylo nemyslitelné. Jeho chování se dalo vysvětlit jen tím, že, nebral MOHYKÁNA vážně. Nepředa stavoval pro něj nebezpečí.

Ferro Kraysch se rozhodl, že toto mínění podrobí zkoušce. Zavolal protivníkovi s pomocí kódu, který byl podle vědců srozumitelný všem inteligentním bytostem, a požádal o odpověď.

Nepřítel neodpověděl a Kraysch nařídil uvést loď do bojové pohotovosti.

MOHYKÁN opsal prudký oblouk, jako by měl v úmyslu dotknout se jen nejhořejších vrstev atmosféry. O několik vteřin později byly motory spuštěny na nejvyšší výkon. MOHYKÁN postoupil dopředu ohromným skokem a dostal se až ke třem nepřátelským plavidlům, které hlídkovaly nad povrchem Kabala.

Protivník o sobě stále ještě nedával vědět. Zaměřovači automatika MOHYKÁNU zachytila nehybné lodi tužkovitého tvaru. Ferro Kraysch nespouštěl oči z ohromné panoramatické obrazovky, na které se povrch blížil tak rychle, jako by nějaký obr mrštil planetou vstříc lodi.

Rozkaz ke střelbě byl vydán ve vzdálenosti osmdesáti kilometrů. Transformační děla byla ovládána přímo z můstku. Prostorem prošlehl blesk spoutané energie a v cíli se materializovaly v nukleární trhavinu nepředstavitelného účinku.

Univerzum se rozsvítilo a kolem tří lodí vyvstal oblak o obrovské svítivosti. Pozemská loď zanechala bod největšího přiblížení za sebou a prolétla kolem Kahala do volného prostoru. Kraysch přibrzdl až v bezpečné vzdálenosti a zastavil půl milionu kilometrů od Kabala. Tady chtěl zjistit účinky útoku.

Světelný oblak se mezitím strávil a zmizel. Zaměřovač ukázal, že dvě nepřátelské lodi zůstaly na místě a třetí se stále stoupající rychlostí blíží k povrchu. Kraysche zamrazilo. Výstřely zasáhly cíl, o tom nebylo pochyby, ale dvě lodi přestály útok transformačních děl bez viditelných škod a třetí byla jen poškozená.

Flotila Solárního impéria nedisponovala účinnější zbraní než je transformační dělo. Až doposud se mu žádný protivník neubráníl. Ferro Kraysch věděl z hlášení Pavla Kotranova, že se střely z dezintegrátorů a termokanonů odrážejí od ochranných štítů cizích lodí. V tomto okamžiku mu došlo, že stejně jsou na tom i transformační děla.

Během několika vteřin došel k jinému řešení situace. Posílá tří bitevních křižníků nedorazí dřív než za hodinu. Během hodiny může protivník způsobit na Kabalu řadu škod a tomu je nutné zabránit. MOHYKÁN musí zaútočit podruhé.

Právě chtěl seznámit posádku se svými úmysly, když zapípal interkom. Na obrazovce se objevil mladý poručík s výlozkami technického útvaru.

„Během přeletu nad povrchem jsme uskutečnili řadu měření, pane, ze kterých je patrné, že nepřítel na Kabalu není nečinný. Z jejich lodí vychází jasně patrné vyzařování, které musí pocházet z přístrojů uvnitř plavidel.“

Ferro jen přikývl a zatvářil se netrpělivě.

„Nebylo snadné naladit přístroje na příjem,“ pokračoval poručík. „Bylo nutné brát zřetel na...“

„Řeknete mi, na co jste přišli, nebo se musím zeptat?“

„Promiňte, pane. Došli jsme k závěru, že nepřítel hodlá nasadit proti Kabalu vibrační zbraně. Naměřené kmitočty jsou charakteristické pro druh záření, které rezonančním efektem ničí živočišné buňky. Množství použité energie je povážlivě vysoké.“

Domníváme se, že má být zasažen celý povrch planety.“

Ferro Kraysch zbledl. „Tam dole žijí statisíce inteligentních bytostí...“

Poručík přikývl. „Ano, pane. Protivník má v úmyslu je co nejrychleji zničit.“

Ferro Kraysch vyletěl. Popadl mikrofon a zařval do něj: „Udeříme ještě jednou, pánové! Cílem je zničení protivníka, o jehož nelidskosti jsme se přesvědčili. Ať už cíle dosáhneme nebo ne, budeme napadat cizí lodi tak dlouho, dokud budou schopné letu.“

MOHYKÁN se znovu dal do pohybu.

* * *

Richard Diamond odmontoval kryt antigravu a vysvětloval: „Tahle věc je naší jedinou nadějí. Jestliže dodáme antigravu veškerou energii, může umělé gravitační pole loď zbrzdit. Potřebujeme,“ pokračoval a zalezl tak daleko do nitra přístroje, že jeho hlas zněl jako z hrobky, „jen trochu štěstí.“

Rifkin jako by jeho slova neposlouchal: „Ještě čtyřicet minut, pánové, a jsme...“

Richard se napřímil. „Žádné proslovy! Vezměte si tohle a...“

Rifkin měl najednou v ruce víceúčelový nástroj a o chvíli později se už vrtal v antigravu jako jeho druzi.

Po půlhodině byli hotovi. Antigrav byl připraven přijmout energii posledního provozuschopného generátoru a dal se řídit z velitelského stanoviště.

Centrála byla stále plná namodralého dýmu, ale obraz na čelním monitoru byl jasný. Modrozelená koule planety vypadala znepokojivě velká a přístroje signalizovaly vzdálenost třicet tisíc kilometrů od povrchu. Po protivníkovi nebylo v zorném úhlu obrazovky ani stopy. Napříč černou tmou vesmíru se táhl tenký červený paprsek, který končil v kouli, z jakési slabě svítící mlhoviny. Šlo o zbytek rudě zářícího oblaku, který pozoroval K-3221. Richard byl přesvědčený, že svítivost oblaku souvisí s energetickými výboji z pyramidového šestiúhelníku. Vyblednutí naznačovalo, že transport je ukončen. Pokud tomu tak bylo, nelze v nejbližší době očekávat rematerializaci nepřátelských lodí.

Richard nařídil Docovi a Rifkinovi, aby se usadili co možná nejbezpečněji mezi trosky a sám začal s brzdným manévrem.

Antigrav poslouchal na pouhé stlačení páky. Umělé gravitační pole zmizelo a Richardovi se zvedl žaludek nevolností z volného pádu. Soustředil se na obrazovku a začal vytvářet nové gravitační pole.

Účinek se dostavil okamžitě. Země se vrátila na své místo a silný tlak jej vtiskl do křesla. Pomalu zesiloval pole a tlak rostl. Richard se v duchu ptal, jestli bude schopen dokončit manévr při plném vědomí. Zrychlení se blížilo dvěma g a Richard se už cítil na konci sil. Aby dostal loď bezpečně na zem, musel by dosáhnout deseti g.

Richard upadl do transu. Před očima mu zavířil kolotoč barev a zorné pole se zúžilo. V uších mu hučelo, na prsou cítil strašnou tíží a Kahalo se řtilo proti němu. Věděl, že musí zesílit brzdný účinek.

V mikrofonu zaslechl několik nesmyslných slov. To byl nejspíš Rifkin, který byl zraněný a zvýšená gravitace, jej zbavila vědomí.

Pak přišel bolestivý náraz a Richard by byl vykřikl, kdyby vzduch nepálil v plicích jako oheň. Obrazovka i ovládací páka mu zmizely před očima a místo nich viděl barevné skvrny.

„Mám vás vystřídat, pane?“ zazněl Docův chraptivý hlas.

To jej vzpamatovalo. Kimble není navigátor a nedokáže přistát. Musí sám.

Silou vůle se vzpamatoval. Když zvedl hlavu k obrazovce, málem si zlomil vaz, ale zato viděl povrch Kabala z výšky asi sta kilometrů a let se zpomalil.

Strhl páku antigravu ke krajní poloze a vražedný tlak okamžitě povolil. Zase mohl volně dýchat.

Zbytek už byl hračkou. Vrak se snášel dolů jako padající list.

Bari Rifkin se vzpamatoval. Stěžoval si na bolest hlavy a nevolnost, ale Richard se jen smál. Po tak pekelném letu nebylo divu, že je někomu zle. Rifkina neznal a nevěděl, že si stěžuje jen tehdy, pokud se cítí opravdu mizerně.

Přistání si vyžádalo jeho celou pozornost. Náhodou se dostal do blízkosti pyramid, jejichž špičky se zvedaly ve vzdálenosti asi třiceti kilometrů nad severním horizontem. To bylo výhodné i z toho hlediska, že pokud pozemské lodi přistanou na Kabalu, tak jistě v blízkosti pyramid.

Antigrav posadil loď do měkké půdy. Richard opatrně vypnul agregát a čekal. Neměl žádné podpěry a loď byla kulovitá. Bylo skoro divné, že se mu napoprvé podařilo postavit ji tak, že se nepřevažovala.

Pak se náraz naklonila, trosky přístrojů se sesypaly dolů a Richard spadl z křesla. Teprve pak nastalo ticho. Vrak si našel svou konečnou polohu.

Ve stěnách, v podlaze, všude kolem znělo podivné drnění. Richard zavrtěl hlavou a zaposlouchal se. Mohlo to být jen mámení smyslů, napjatých za nejzazší mez. Zapřel se nohama, aby neztratil rovnováhu a zacpal si uši. Když ruce spustil, bzucení tu bylo zas.

A i jemu bylo strašně zle.

Najednou věděl, co se stalo. Proč bylo Earlovi i Docovi špatně, proč stěny drnčí, proč cizí lodi stojí nad Kahalem.

Kdyby to byl věděl dřív, raději by loď vyhodil do povětří než ji nechal přistát.

Cizí lodě chtěly zničit veškeré obyvatele planety vibračními zbraněmi. Co je k tomu vedlo, to Richard nevěděl ale to bylo podružné. Důležité bylo jen jedno: Vibrační zbraň působí na veškeré živočišné buňky. Nejen na ty, které tvoří těla Kahalů.

* * *

MOHYKÁN zaútočil podruhé. Temné lodě tužkovitého tvaru stály v naprostém klidu, jako by nepřítel nezaznamenaly. Zelené kontrolky na ovládacím pultu Ferra Kraysche oznamovaly, že cílová automatika zaměřila své oběti a děla jsou odjištěna.

Pak se to stalo. Do temného prostoru vyšlehl přízračný útvar, jakási spirála z bělavé mlhoviny. Než kdokoli stačil vzít tento jev na vědomí, zazářily ochranné štíty kolem lodi a MOHYKÁN dostal strašlivou ránu. Kraysch byl vržen na pult a sirény spustily poplach.

Zbraň cizinců měla nepředstavitelnou účinnost. Stačil jediný zásah a ochranná pole byla přetížena na krajní mez své kapacity. Nebylo možné vystavovat MOHYKÁN nebezpečí dalšího zásahu a Kraysch byl nucen změnit plán. Nejprve prudce strhl. loď stranou a záření ochranných polí pohaslo. Na obrazovce se objevila další spirála, minula MOHYKÁN a zanikla v hlubinách vesmíru.

Ferro se nejprve zorientoval. Loď byla v poloze šikmo k povrchu Ka, hala a ve vzdálenosti asi dvou set kilometrů stály dvě cizí lodě. Kontrolky zaměřovači automatiky svítily jako dřív a Ferro dal odpálit dvě salvy. Zatímco obě tužkovité lodě obklopil svítící oblak, Ferro uskutečnil další úhybný manévr.

Myslel si, že je v bezpečí, ale přesně v té chvíli protály svítící oblak hned dvě spirály a naváděcí přístroje je umístily tak přesně, že se loď otřásla pod nárazem ještě dřív, než si Ferro vůbec uvědomil útok.

Pak se rozpoutalo peklo. Na obrazovkách svítily přetížené ochranné štíty a loď se potácela sem a tam. Antigrav už nebyl schopen absorbovat nárazy, následující jeden za druhým. Obří centrála se proměnila v hromadu trosek. Do vytí sirén zaznívaly výkřiky zraněných a sám Ferro Kraysch krvácel. Í

To byl konec. Ferro necítil strach, jen vztek a zklamání. Přestože byl V opatrný, podcenil nepřítele. Pro cizince nebyl MOHYKÁN o nic nebezpečnější než míč, se kterým si mohou pohrávat. Ferrův vztek se vystupňoval téměř v zuřivost. Nový úder otřásl obrovitou lodí, ale on jim i chtěl ukázat, že není tak snadné zvířet nad Pozemšťany.

Po houpající se podlaze došel zpátky k řídicímu pultu. Na jeho interkomu čekala spousta hovorů, ale Ferro se o ně nestaral, nepovažoval za nutné se s někým vybavovat. MOHYKÁN byl vyřízený.

Na několik okamžiků se rozestoupila světlá stěna na obrazovkách. Série úderů změnila kurs lodi a obě nepřátelská plavidla visela o několik set kilometrů dál, zjevně zcela nepoškozená.

Ferro nezaváhal. Z těžkých děl vyšlehly záblesky a protivník na okamžik zmizel za mrakem nukleárního výbuchu. Ferro pracoval jako šílený. Vůbec nevěděl, co se děje kolem něj a náraz spirál pociťoval jen jakoby v podvědomí. Z hlavní jeho děl vycházel výstřel za výstřelem a vysoko nad Kahalem začalo zářit nové slunce.

Kdosi jej popadl za rameno, ale Ferro to nevnímal. Odpálil další salvu.

„Pane..!“ volal kdosi.

Ferro se otočil. Vedle něj stál major Wesson, jeho první důstojník a potácel se jako opilý. Ferro si uvědomil, že se loď rytmicky houpe.

„Letíme do nukleárního mraku,“ křičel na kapitána Wesson. „Okraj zóny je přesně sto kilometrů před námi!“

„No a?“ zařval Ferro. „Beztak jsme v...“

Nedomluvil, protože MOHYKÁN dostal další zásah. Wesson vyletěl do výšky a zmizel někde v troskách. Ferro se otočil k řídicímu pultu a uvědomil si, že zelená kontrolka stále svítí. Stiskl páku a ručička přístroje ukázala, že nálož byla odpálena. Pak zhaslo světlo. Ferro se vrhl dopředu a oběma rukama bušil do tlačítek. Nedosáhl ničeho.

Opřel se do křesla. Úplně ztratil pojem času, ale přece jen mu došlo, že protivník nějak otálí.

Když se probral ze stavu otupělosti, vyskočil. Dva sektory panoramatické obrazovky byly ještě v provozu a zobrazovaly výřez z povrchu planety a okraj zářícího jaderného mraku. Po protivníkovi nebylo ani stopy.

Ferro sešel po schůdkách ze svého zvýšeného místa. Několik postav v pozadí se pokoušelo vnést řád do všeobecného zmatku.

MOHYKÁN se už nehoupal a umělé gravitační pole vytvářelo pozemské podmínky. Ferro zavrtěl hlavou.

„Pane... Hovor!“ U jednoho z pultů seděl důstojník a volal: „Někdo nás volá, pane!“

Ferro nejdřív mávl rukou, ale pak se mu vrátil zdravý rozum. Vystoupil opět po stupních a uviděl, že svítí červená kontrolka hyperkomu. Na obrazovce se objevil muž, kterého neznal.

„Kapitán Jan Vémik z HALONU,“ ohlásil se. „Málem jsme přišli pozdě.“

* * *

Richard Diamond se zvedl. Nebylo Snadné udržet rovnováhu na šikmé podlaze a ještě těžší to bylo pro člověka, který trpěl mořskou nemocí. Richardovi nebylo nikdy v životě víc zle. Opíral se o agregát, který kdysi patřil k zaměřovači aparatuře a lapal po dechu. Nemohl se otočit, aby mu do očí nevyhrkly slzy.

Ostatně nebylo na co se dívat. Z hromady trosek se vyhrabal Doc Kimble a Rifkin patrně znovu ztratil vědomí.

Richard se svým napůl zatemněným rozumem snažil rozpomenout, co ví o vibračním vyzařování. Jsou to zvukové vlny o vysokém kmitočtu a značném výkonu. Jako zbraně se ho používalo na velké vzdálenosti a v tomto případě dokonce ve vzduchoprázdném prostoru, kde chybí prostředek k přenášení zvukových vln. Aby se ultrazvukové vlny dostaly na místo, používalo se elektromagnetické záření na stejné frekvenci. Tato metoda byla patrně použita i zde.

Proti vražednému záření nebylo ochrany. I kdyby fungoval ochranný štít Pulce K-3221, vibrace by jím prošly.

Doc Kimble se potácel k Richardovi a vyrazil ze sebe: „Myslím, pane, že...“ Popadl se za krk a upadl. Richard zavřel oči a přidržel se krytu agregátu, který bez úhony přestál náraz. Cítil, jak mu ubývá síla a ruce a nohy jako by jej neposlouchaly, Zbývalo mu několik vteřin, a pak upadne stejně jako Kimble.

Měl strašný vztek. K zuřivosti jej přivádělo vědomí, že je vydán napospas zákeřné zbraně neviditelného protivníka. A najednou ho něco napadlo. Pokud se mu podaří dostat do prostoru, kde jsou uloženy agregáty, mohl by zkusit, jestli jsou k něčemu dobré. Myšlenka mu dodala nové síly.

Vylezl z velitelské centrály a pomalu se dostal k šachtě, která vedla k nižším palubám. Sestup po žebříku byl téměř nad jeho síly, ale dokázal to a se

zařatými zuby se pustil do práce. Antigrav už jednou dával dohromady, a ta zkušenost mu pomohla. Ve spěchu skoro zapomněl na nevolnost a bolesti. Svět kolem něj přestal existovat, byl tu jen on a antigrav. Konečně se mu to podařilo a agregát vytvářel umělé gravitační pole, které se nacházelo nad vrakem. Richard měl v úmyslu vytvořit v malé výšce nad lodí oblast negativní gravitace, která přinutí vzduch stoupat. Jestliže bude vzduch stoupat rychleji, než bude moci pronikat dovnitř ze stran, vytvoří se podmínky podobné vakuu a přes vzduchoprázdno vibrace neprojdou. Prošly by samozřejmě přes stěny, ale těmi jen značně zeslabené. Richard věřil, že se mu podaří udržet při životě oba muže, kteří byli nyní v bezvědomí.

Nebylo mu dopřáno vychutnat si úspěch svého experimentu. Ve své posedlosti se vystavil vražednému účinku vibrací a právě když si chtěl na okamžik odpočinout, ucítil následky „se zdvojenou silou. V okamžiku, kdy zapnul antigrav, sám upadl do bezvědomí.

Když přišel k sobě, nevěděl, kolik času uplynulo. Cítil se unavený a zlo? měny a nemohl si vzpomenout, co dělal ve strojně. Když si to konečně uvědomil, vyskočil a hnal se na můstek. Bzučení ve stěnách bylo slabší a už jen to, že žil a mohl se pohybovat, svědčilo o tom, že se jeho plán podařil. Vibrace se šířily dál, ale jejich účinek byl odstíněn.

Doc Kimble už byl na nohou, ale nemohl mluvit. Rifkin byl stále v bezvědomí.

Nad Kahalem zapadalo slunce. Travnaté stepi se táhly až k horizontu, jen na severu zlatě zářily špičky obřích pyramid. Richard se v duchu ptal, co je s obyvateli planety. Podle jejich informací to měly být slabé a degenerované bytosti. Ačkoliv Kahalové disponovali převratnou technikou, sami pro ni neměli nejmenší smysl a používali přístroje, které jim byly přenechány, aniž znali jejich útroby: Bylo nepravděpodobné, že by mohli v tak krátkém čase najít cokoliv, co by dokázalo čelit vibračním zbraním. Možná už nikdo z nich nežil.

Když se setmělo, Doc spatřil něco podivného. Mezi hvězdami se několikrát zablesklo. Richard nevěřil, že by se MOHYKÁN sám pustil do boje s takovou přesilou, ale změnil názor, když se na nočním nebi objevilo nové slunce jaderného výbuchu.

„Co je? Proč tady dřepíme?“ zazněl za ním slabý hlas. Eari Rifkin se probral z bezvědomí.

Richard mu chtěl všechno vysvětlit, ale najednou se zarazil. Bzučení ve stěnách umlklo. Protivník zastavil vibrační palbu.

* * *

S MOHYKÁNEM se ještě dalo manévrovat a HALON, HORVE a SCOTT jej doprovodili mimo zónu bezprostředního nebezpečí. Ferro Kraysch uvedl svou loď do klidu ve vzdálenosti pět milionů kilometrů od Kabala a v největším spěchu dal provést opravy. Mezitím požádal kapitány, aby se dostavili na palubu MOHYKÁNU k poradě.

Ferro okamžitě přistoupil k věci. Oznámil objev planety Kabalo a popsal objevení cizích lodí. Zmínil se o osudu stíhačky a Pulce a popsal útok cizinců.

„Zjistili jsme, že cizinci použili vůči Kabalu vibrační zbraně. Člověk nepotřebuje žádnou pozitroniku, aby si spočítal, co z toho plyne. Jak víme, Kahalové jsou seznámeni s jistými znaky techniky, která se nalézají na jejich planetě. Pravděpodobně by byli schopní podat nám cenné informace pokud se týče pyramidového šestiúhelníku. Tomu chce nepřítel zabránit. Nepochybuji o tom, že v tomto i okamžiku už nežije ani jeden Kahalan.“

Následujícím krokem našeho protivníka bezpochyby bude zabránit nám v prozkoumání a použití pyramid. Jisté je, že protivník nemůže i zničit celé Kahalo jinak by nepotřeboval zabít jeho obyvatele. Domnívám se, že šestiúhelník je nezbytný i k jejich návratu poté, cť zařízení přepólují tak, aby bylo pro nás nepoužitelné.“

Ferro se podíval na tři důstojníky a okamžitě pokračoval: „Tomu musíme zabránit. Mrzí mě, že vás přivádím do tak nepříjemné situace, ale musíte uznat, že máme jen tři možnosti: Útočit, útočit a útočit.“

Bylo to jasné a nikdo nic nenamítal. Ferro Kraysch měl nejvyšší hodnost a jako jediný se setkal s bojovou technikou protivníka. Jeho návrhy byly přijaty bez diskuse. Nepřátelské síly sestávaly z devatenácti tužkovitých lodí. Co se stalo s dvacátou, nikdo nevěděl. Ferro navrhl, aby HORVE a MOHYKÁN přilákali pozornost nepřítele a druhé dvě lodi jej pak nečekaně napadnou z jiné strany.

Opravy MOHYKÁNU si vyžádaly celou hodinu. Vnitřek lodi sice pořád připomínal komoru na haraburdí, ale loď byla schopná pohybu a střelby.

Ferro Kraysch neotálel s provedením plánu. Výsledek byl ohromující. Pod soustředěnou palbou dvou křížníků se dvě cizí lodi vypařily ve svítícím oblaku plynu. Ale ačkoliv šlo o impozantní úspěch, Pozemšťané si museli přiznat, že zůstane jediným. Protivník změnil taktiku. Místo aby nečinně očekával další útok, sám přešel k ofenzívě. Tužkové lodi vyvinuly obrovskou rychlost a než se MOHYKÁN a HORVE mohly stáhnout do bezpečí, dostaly se do křížové palby. SCOTT a HALON okamžitě rozpoznaly nebezpečí, změnily kurs a vtrhly doprostřed chumlu bitevních plavidel. Ferro Kraysch využil okamžiku, kdy nepřítel musel zaměřit na nové cíle, k tomu, aby svou loď zavedl do bezpečí. Velitel HORVE okamžitě následoval jeho příkladu. I HALON a SCOTT se odpoutaly od nepřítele a čtyři pozemské

lodě se v široké frontě řítily do vnějších oblastí planetárního systému. Protivník se pustil do pronásledování, ale ve vzdálenosti asi deseti astronomických jednotek od Kabala ztratil zájem a obrátil. Ferro Kraysch shromáždil své malé vojsko, spojil se s ostatními veliteli a řekl: „To byl jen začátek. Dejte provést opravy. Za hodinu zaútočíme znovu.“

„Jak se cítíte?“ zeptal se Richard.

„Mizerně, ale stojím na nohou a když to bude nutné, můžu chodit,“ odpověděl Rifkin.

„Bude to nutné. Využijeme tmu a pokusíme se dostat co nejblíže k pyramidám.“

Doc Kimble zašeptal poškozenými hlasivkami: „Poslouchejte..!“

Odněkud přicházely podivné zvuky, jakési šumění a bzučení, jako průvan v dlouhé šachtě. Richard odstrčil Doca stranou a vrhl se k východu. Spíš než šel, tak klouzal po nakloněné podlaze. Skrz vyraženou příčku mu vstříc zavál teplý vzduch. Podivný zvuk zeslábl, ale stále ještě byl zřetelně slyšet. Ve velké výšce bylo vidět slabé, jako vybledlé světlo, které se obrovskou rychlostí pohybovalo k severu. Richard sledoval jeho let se zatajeným dechem, dokud nezmizelo za obzorem. Stále ještě byl u východu, když se obloha na severu rozzářila a do výše vystoupil úplný vodotrysk barevných světél. Tenký červený paprsek, který stoupal z pyramid, zmizel ve výbuchu měňavého světla. Richard si zakryl oči, ale ještě viděl, jak se ta ohnivá koule odpoutala od země a obrovskou rychlostí stoupala k nebi. O chvíli později zmizela a scéna byla opět klidná a temná.

Richard nevěděl, co si má o tom myslet. Slabé světlo, které viděl, patrně pocházelo od nějakého letícího tělesa. Muselo být menší než nepřátelské lodě a nemohlo být pozemského původu, protože to by poznal zvuk motorů. Co to ale bylo?

Nečekaně přišel příčkou tak prudký nápor větru, že Richard ztratil rovnováhu a upadl. Když se zvedl, uviděl nepřátelskou loď.

Stála ve vzduchu ve vzdálenosti asi tří kilometrů a ve výšce tří set metrů. Byla obrovská a vypadalo to, jako by zevnitř žhnula. Richard na ni hleděl s otevřenými ústy. Aniž by chápal, co vidí, přihlížel, jak se obrysy obřího plavidla rozpouštějí. Vypadalo to, jako by opláštění náhle zkapalnělo. Před i zad se stočily do oblouku a dolů plynuly proudy žlutého ohně. Vyhasínaly ještě než se dotkly země. Vypadalo to, jako by oheň stravoval substanci lodě. Ta se scvrkávala, dokud z ní nezbyl jen kousek o velikosti prstu, který vybuchl v nezvučné explozi, doprovázené oslepujícím rojem jisker, vyletujících na všechny strany.

K lodi zavál horký vzduch a Richard si otřel pot z čela. To byl nejjistější důkaz, že se mu to nezdá.

Richard nevěděl, že to je loď, kterou zničil Ferro Kraysch, ale leccos si dal dohromady. To podivné slabé světlo byla patrně pomocná loď, do které se uchýlila posádka. Světelná exploze nad pyramidami mohla znamenat, že se loď dotkla chráněné zóny a byla zničena. Ale jestliže nepřítel sám vybudoval pyramidy, musel nejlíp znát jejich zabezpečení.

Světelné jevy taky mohly být doprovodnými efekty prováděného transportu. Pak by se pomocná loď jistě nezdržovala a nechala se přenést. Kam? To vědělo jen samo nebe.

Pak tu byla třetí možnost. Světelné efekty byly způsobené dočasným vypnutím ochranného pole. V tom případě by protivník byl ještě na Kahalu, ukryl se do bezpečí šestiúhelníku a kdo by se tam snažil proniknout, narazil by na něj.

Myšlenka, že on jako první stane tváří v tvář Neznámým, byla vzrušující, ale přece jen by mu bylo milejší, kdyby měl u toho víc lidí.

Vrátil se do centrály a referoval o tom, čeho byl svědkem. Pak si zkontrolovali skafandry a zbraně a okamžitě vyrazili. Noc byla teplá a klidná. Červený paprsek jim ukazoval cestu. Richard odhadoval, že půjdou šest hodin.

Nepochyboval o tom, že MOHYKÁN byl zničen. Planeta se nacházela v tak vzdálené oblasti, že volání o pomoc nemuselo být zachyceno žádnou pozemskou lodí a pozice Kahala patrně zůstane i nadále tajemstvím. Může trvat léta, než se sem dostane pátrací loď, pokud se pátrání dávno nezruší.

Kabalo byl mrtvý svět. Jedinými představiteli života byla tráva, keře a rostliny a jediné snad v nejhlubších mořích, kam nepronikly vibrace, zůstalo pár ryb. Poněkud tristní vyhlídka pro tři muže, kteří by se rádi dočkali přistání další pozemské lodě.

Před nimi vyvstal stín a Richard strhl z ramene zbraň.

„Prosím nestřílet, ano?“ pravil podivný hlas.

Zazářila kapesní svítilna a v kuželu světla se objevil metr silný válec na třech kloubových opěrkách s nástavcem ve tvaru cigaretové krabičky.

„Hele, toho znám!“ řekl Rifkin. „To jelen...“

„Snad ne ten samý, co...“ skočil mu do řeči Richard.

„Já být ten samý!“ potvrdil robot.

„Já jsem ten samý,“ zavrčel DOG Kimble. .

„Copak to děláš?“ zeptal se Richard.

„V noci tady pobíhají prypachové. Jen v noci. Myslí, že je nevidím, ale já je vidím. Chytím je a ustříhnu jim ocas.“

„Ocas!“ odfrkl si Kimble.

„Ano, oni mají dlouhé ocasy a to je nebezpečné, protože kerotlové je za ně uchopí. Stříhám...“

Richard si zacpal uši. „My jdeme k pyramidám. Nechceš jít s námi?“

„...až dvacet prypachů za noc, aby kerotlové...“

„Hele, nech toho. Já chci vědět, jestli půjdeš k pyramidám.“

„...nechytali příliš prypachů...“

Earl zaklel a šel k robotovi. Richard ho zarazil a smířlivě řekl robotovi:

„Jsme na cestě k severu. Nepůjdeš s námi?“

„Ovšem. To je můj okrsek. Tam všude jsou prypachové.“

Richard se zatvářil vítězně. „Pyramidy byly pro zdejší obyvatele nedostupné a posvátné místo. Roboti jsou nastaveni tak, aby tomu slovu nerozuměli.“

Po chvíli se Bari zastavil. „Tady něco nehraje. Žádný Kahal by nikdy nemluvil s robotem o pyramidách, to víme. Proč tedy nějaký zabudovaný blok na to slovo?“

Richard musel připustit; ale **to** je oprávněná námitka. "

„Robot tu otázku přeslechl,“ pokračoval Bari, „takže tu nějaké jištění je. Jen... No ano, už to mám! Zabudovávali je až poté, co tu přistál Pěny .Rhodan a naučil roboty interkosmu.“ Richard přikývl. „My jsme si mysleli, že Kanálové nemají smysl pro' techniku, ale ono to asi nebude pravda, když dokázali změnit naprogramování robota.“

Bari neopustil nit původní myšlenky. „Ale k čemu ta změna? Pyramidy se ochrání samy, tak k čemu tahle' opatření?“

„Poslyšte, Barle, vy mě chcete doptat na tenký led!“ řekl Richard.

„Jen přemýšlím,“ zavrčel Bari.

„Ovšem. A přitom vyjde najevo, že smrtící kruh kolem pyramid není neproniknutelný. Roboti možná mají;

schopnost jej zneškodnit. Došel jste k tomuhle?“ „No a?“

„Na můj vkus máte moc fantazie, ale já vám věřím.“

Když obzor zružověl, nařídil Richard půlhodinovou přestávku. Rychle se rozednilo a vycházející slunce zalilo rudé pyramidy, z nichž nejjižnější byla, vzdálená asi osm kilometrů. Richard Diamond si důkladně prohlédl okolí. Nikde se nic nehýbalo, nebe bylo jasné a nikde ani stopy po lodích. Až na odpočinek nebyl důvod přerušovat cestu. Robot dopadl jednoho prypacha a zkrátil mu ocas. Prypach bylo zvíře podobné ještěrce, které by patrně bez péče Kabalu dávno vyhynulo. Vlastní tělo bylo velké asi jako ruka, holý ocas byl skoro metr dlouhý. Nekontrolovatelnými nervovými vzruchy se pohyboval i v okamžiku, kdy se zvíře ukrývalo před nepřítelem, a z tohoto důvodu byli prypachové snadnou kořistí. Robot

vysvětloval, že ocas naroste do původní délky po jednom planetárním roce a do té doby je zvíře bezpečné před nepřáteli. Richard nemohl dělat nic jiného, než poslouchat výklady robota, kterého Kimble pojmenoval Střihač.

Přestávku si prodloužili na hodinu, a pak se vydali na cestu. Dvě hodiny po východu slunce stáli jen několik set metrů od základny nejjižnější pyramid. Na zemi se zřetelně rýsoval i, šedobílý smrtící kruh. Richard nevěděl, kde začíná ochranné pole a zda je totožné s okrajem kruhu. Zatím zvedal kameny a házel je před sebe. Dokud normálně spadly na zem, byli v bezpečí.

Dostali se k pyramidě na vzdálenost třiceti metrů. Před nimi se s drtivou převahou zvedala hladká načervenalá stěna, mlčenlivá a tajemná, jako zosobněný strážce techniky, která jim byla zcela cizí a unikala možností lidského ducha. Richard se v duchu ptal, co tady vlastně pohledává. Stojí tady se dvěma muži a robotem, který stříhá divoce žijícím zvířatům drápy a ocasy. Před ním se pokoušeli odhalit tajemství pyramid Perry Rhodan a tak nevšední géniové jako Arkonidan Atlan nebo Reginald Bull, a neuspěli. Co tady chce on?

Shýbl se, zvedl kámen a hodil. Kámen opsal oblouk a z nejvyššího bodu letu se spustil na světlo zem kruhu. Když byl asi deset metrů nad zemí, vyšlehl z ní blesk, pyramidy se na zlomek vteřiny ztratily ve světelné bouři, a pak byl zase klid. Kámen zmizel a šedobílá plocha kruhu byla nedotčená.

* * *

Ferro Kraysch klouzal po břiše po šikmé podlaze centrály, narazil do trosek ovládacího pultu a několik vteřin byl jen napůl při vědomí. Ohromná hala byla plná ohlušujícího rachotu, trosek, dýmu a nehybných těl. Pracoval už jen jeden sektor panoramatické obrazovky a na něm bylo vidět ohnivou kouli výbuchu poslední střely, kterou dal Ferro vypálit.

Je po všem, říkal si Ferro. Před chvílí musel přihlížet tomu, jak se SCOTT po spirálovité střele vypařil ve formě svítícího oblaku a krátce nato byl zasažen i MOHYKÁN.

Další spirály kousek po kousku ničily loď. Interkom se odmlčel a Ferro nemohl koordinovat pohyb plavidel. Zaměřovače přestaly informovat o poloze nepřítele a Ferro se musel řídit jen svým úsudkem.

Až doposud zničily čtyři pozemské křižníky stejný počet nepřátelských lodí a nejméně další dvě těžce poškodily. Nepřátelská fronta byla proražena, ale jak se ukázalo, jednalo se jen o manévr, kterým nepřítel přilákal Pozemšťany blíž.

Teď přišel konec. Antigra MOHYKÁNU nestačil po jednom zásahu nastolit normální podmínky, loď se postavila na hlavu a nečekané salto si vyžádalo životy mnoha mužů posádky. Těžké agregáty se uvolnily z držáků a převálcovaly všechno, co jim stálo v cestě. Ferro Kraysch byl jediný živý na můstku. Věděl, že všechno je ztracené a každou chvíli musí přijít rána z milosti.

Nepřišla. Nepřítel správně odhadl stav lodi a nepovažoval za nutné pokračovat ve střelbě.

Ferro Kraysch si pomalu uvědomoval povinnosti velitele. Musel shromáždit zbytek mužstva a seznámit jej s jejich postavením.

Najednou nenáviděl svou hodnost. Jak se má postavit před tisíc lidí a říct jim, že na palubě nefunguje jediný přístroj, který by umožnil start pomocných a záchranných lodí?

Když sestupoval ze svého místa, zdálo se mu, že na obrazovce zahlédl stín. Udiveně se otočil a dlouho stál úplně nehybně než pochopil, že se mu to nezdá.

Na obrazovce se klenul zlatý srpek. Paprsky slunce Orbon se odrážely od hladkého kovového povrchu. Nebylo těžké doplnit si srpek do kruhu v těch místech, kam nedopadalo sluneční světlo.

Uprostřed svítícího oblouku se leskly dvě ruce, držící Mléčnou dráhu, symbol Solárního impéria. Ferro věděl, že SCOTT už neexistuje, HALON není schopen manévrování a HORVE je bůhví kde. Na obrazovce byl Pulec a nemohl přiletět od žádného z křižníků.

Temná prázdnota vesmíru se náhle naplnila životem. Z ničeho se vynořovala kovová tělesa kulovitých lodí malých, velkých i obřích, všech, které solární maršál Julian Tifflor ve spěchu sehnal. Obdivuhodný byl pořádek, v jakém se svazek vynořil uvnitř planetárního systému slunce Orbon. O to obdivuhodnější, že mnozí velitelé kvůli spěchu ani pořádně nevěděli, o co jde.

Reginald Bull řídil akci flotily z paluby Napoleonu. Napoleon, bitevní loď nejvyšší třídy, se po lineárním letu jako první vynořila z poloprostoru. Přístroje pracovaly na plné obrátky a během půl minuty měl Reginald Bull přehled nad situací.

Ani na okamžik nezaváhal a vrhl své vojsko do boje. Soustředěná palba z transformačních děl zahнала protivníka na útěk a během čtyřiceti minut byl prostor kolem Kabala vyklizený.

Na bitevním poli zůstaly vraky MOHYKÁNU, HALONU a HORVE. Reginald Bull určil čtyři křižníky solární třídy, aby se postaraly o HALON a HORVE a k záchraně MOHYKÁNU poslal Pulce. Tam byl největší spěch, protože MOHYKÁN

byl v nebezpečí, že se zřítí na Kahalo.

Teprve když byla záchranná akce v proudu, zavolal k sobě Tiffiora a Arno Kalupa. Tifflor přišel okamžitě, Kalup až po druhé výzvě a ještě vrazil dovnitř ve stavu největšího rozčilení.

„Věc je jasná," zařval hned na prahu. „Šestiúhelník z pyramid je druhým koncem transmiteru."

„Děkuji," odpověděl kousavě Bully. „Mám dojem, že tohle jsem už slyšel.

„Jistě, teď to ale víme určitě." Bully mávl rukou. „Teď máme důležitější úkoly. Protivníka jsme zahnali a musíme se postarat o ty, kteří přebili na palubách tří vraků. Domnívám se, že nepřítel měl na Kabalu splnit nějaké poslání a nemyslím, že se to už stalo. Tyčovité lodi se mohou vrátit a navíc s posilami a..."

„To není možné!" skočil mu do řeči Kalup. „Zmizely ve směru k Orbonu. Nalézají se ještě uvnitř systému. Posily by mohly přijít jedině prostřednictvím transmiteru..."

„Pra ve ." "Teď zase mu skočil do řeči Bully. „Protivník musel zprávu poslat transmiterem. Záchranná akce musí být provedena dřív, než se objeví cizí jednotky. Plukovník Kraysch..."

Obrazovka hyperkomu zazářila a Bully zapnul spojení. Objevil se vážný obličej mladého důstojníka.

„Ká čtyři sedm nula pět k veliteli flotily. Plán A je proveditelný."

Reginald přikývl a vypnul přístroj. „To bylo přesně to, co jsem vám právě chtěl vysvětlit," otočil se ke Kalupovi a Tifflorovi. „Ferro Kraysch je nejbližší ke Kabalu. Plán A spočívá v tom, že MOHYKÁN, pokud jsou jeho přístroje použitelné, přistane na Kabalu a pokusí se proniknout smrtícím kruhem. Všichni zranění budou předem dopraveni sem k nám a zbytek "

Otočil se a zadíval se na obrazovku, zapuštěnou do stěny jako ohromné okno. Kabalo bylo jen modrozelenou koulí a těsně nad planetou se zvedal rudý svítící objekt, podobný mlhovině.

„Je to jasné," řekl Bully. „Počkáme tady, dokud neskončí záchranná akce. Vy, profesore, se zatím můžete věnovat svým výzkumům. Pokuste se co možná nejpřesněji lokalizovat stanice uvnitř šestiúhelníku. Jakmile Ferro Kraysch se svými lidmi přistane na Kabalu, pošleme mu teleportery Rase Čubaje a Tako Kakutu. Možná mu dokážou pomoci. To je všechno. Hodně záleží na tom, jestli se nepřátelské posily neobjeví příliš brzy."

Arno Kalup nepřítomně přikývl. Julian Tifflor zasalutoval. Kalup sebou najednou škubl a z obličeje mu zmizela všechna barva. Zíral přes Bullyho rameno očima rozšířenými zděšením.

Obraz se změnil. Planeta modrozeleně svítila jako předtím, ale ten rudý oblak nad Kahalem zazářil, jako by tam vzniklo nové slunce, stále se zvětšoval a nabíral na svítivosti.

„Ty a já," řekl Richard Diamond k Docovi, „ted' chytíme prypacha."

Doc Kimble vyvalil oči. „Pane..?"

„Bylo to řečeno dost jasně. Jdeme!"

Mluvil tiše, aby to Střihač nemohl slyšet. Bari byl informován a klidně zůstal sedět v trávě.

„Co se děje, pane?" zeptal se Kimble. „K čemu nám bude..." Í

„Později," mávl rukou Richard. „Víš, jak to zvířátko vypadá. Když se před námi schová, prozradí ho dlouhý ocas. Prostě ho za něj popadneš."

Doc Kimble měl za sebou patnáct let služby. Mohl si dovolit tlumeně a pro sebe zaklít.

Plán Richarda Diamonda nebyl ničím jiným než uchopením stébla, jehož se chytá tonoucí. Richard věděl, že by za smrtelným kruhem mohl čekat celou věčnost, aniž by se tím jakkoliv zmenšila nebezpečnost ochranného pole. Prapodivná láska ke zvířatům, která Kahalany přiměla posílat za nimi roboty, kteří je zbavovali nebezpečí, překážek a handicapů, ho přiměla k zamyšlení. Plán, založený na pozemské logice, mohl být úspěšný v poměru jedna ke sto tisícům. Přesto se chtěl pokusit.

Na zemi se cosi mihlo a Richard okamžitě zpozorněl. Maličké, šedé tělo proklouzlo trávou a schovalo se pod keřem. Zvířátko se patrně domnívalo, že pokud samo nic nevidí, nikdo nevidí je. Jen ocas Čněl do dálky jednoho metru.

Osud dal prypachovi možnost uniknout. V okamžiku, kdy Richard napnul svaly ke skoku, sjel z nebe jasně rudý blesk a svět se úplně změnil. Kolem sjížděly z nebe další oslepující blesky v rychle se měnících, nepřírodních barvách. Jas nezvučné bouře mnohokrát převyšoval denní světlo. Richard se instinktivně vrhl k zemi a rukama si chránil hlavu.

O chvíli později si uvědomil, že mu nehrozí bezprostřední nebezpečí. Šestiúhelník byl uveden do provozu, to bylo všechno. Opatrně se zvedl a přimhouřenýma očima sledoval, jak ochranné pole pyramid plane všemi barvami Světlo vytvářelo žhnoucí závěs, za kterým se pyramidy zcela ztratily. Rudý paprsek stoupal vzhůru v dosud neviděné svítivosti. Tam, kde měl zmizet v modři nebe, bouřily nezvučné výbuchy světla.

Doc Kimble udělal něco, co se mu nestalo od doby, kdy byl nováčkem:

Utíkal. Doběhl k Richardovi a zeptal se: „Co roje?"

„Posily," zavrčel Richard. „Protivník posílá vojsko."

Vrátili se k Earlovi, který se nonšalantně natáhl a se zájmem sledoval zář ochranného pole. Střihač nezměnil svou původní pozici a dění kolem se jej nijak nedotklo.

Protože se nedalo nic dělat, sedli si na zem a čekali, až bude po divadle.

Hra barev měla i ve své divokosti jistou exotickou krásu.

Pak to skončilo a než si oči zvykly, zdálo se, že je tma a tráva vypadala hnědá. Pyramidy se zase objevily a klidně stály v slunečním světle. Ze středu kruhu opět stoupal tenký paprsek.

Richard si byl jistý, že se všechna zvířata schovala a s malou nadějí se vydal ke křoviskům. První, co uviděl, byl holý ocas. O chvíli později už držel zvíře oběma rukama. Prypach ustrašeně pištěl a Richard se obával, že jej uslyší robot.

Nemýlil se. Střihač se neuvěřitelně rychle přiblížil, aby si vzal zvíře. Richard viděl. Že se na něj Doc i Bari dívají a mávl na ně. Na zlomek vteřiny držel zvíře jen jednou rukou, a to stačilo, aby se prypach osvobodil. S vítězným zapištěním skočil na zem a hnal se přímo ke smrticímu kruhu.

To byl okamžik, na který čekal Richard. Zvíře bylo nyní asi osm metrů od základny nejnižší pyramidy a smrtící kruh se zvedal těsně u ní. Richard sledoval zvířátko, jak zcela úmyslně běží k pyramidě. V posledním okamžiku se rozhodlo jinak, vrhlo se vlevo a utíkalo podle základny k jihozápadnímu rohu pyramidy. Zabočilo a mohutným skokem se dostalo na hladký, šedobílý povlak smrtícího kruhu.

Nestalo se nic. Prypach pronikl ochranným polem. Pokus se podařil.

Earl a Doc nepotřebovali žádné dlouhé vysvětlování a co nejrychleji se vrhli za prypachem. Richard je doběhl, když přeskakovali okraj smrtícího kruhu.

Běželi ještě padesát metrů, a pak se zastavili. Celí udýchaní a zpocení se otočili a viděli, že Střihač je za nimi. Richard se tedy nemýlil. V pozadí naprogramování robota byla láska Kahalanů ke zvířatům. Střihač měl zařízení, které mu umožňovalo zneškodnit ochranné pole alespoň na jednom ohraničeném místě, aby prypach nezahynul.

Earl si otřel pot z čela. „Kdyby to ochranné pole nezmizelo...”

„To bychom viděli včas,” skočil mu do řeči Richard. „Prypach byl před námi.”

Střihač se taky zastavil. „Chudák zvíře,” řekl nezúčastněným hlasem. „Jeho ocas... Je příliš dlouhý, víte?”

Kolébavě prošel kolem Richarda a pokračoval v pronásledování prypacha. Richard kývl na své muže.

„Musíme dál. Myslím, že někde v základně pyramidy musí být vchod Šestiúhelník je dostatečně zajištěn smrtícím kruhem a nevěřím, že by si ještě někdo dával práci, aby blokoval vchod.

Earl Rifkin sjel pohledem po příkré Červené stěně obří pyramidy. „Z toho kouká nejmní půl hodiny chůze,” zavrčel.

„No a?” řekl na to Doc Kimble a vykročil.

Richard měl svou vlastní teorii jak najít vchod. Celé zařízení bylo středově symetrické. Pokud cizinci přemýšleli podobně jako Pozemšťané, pak se vchod pokud tam vůbec nějaký byl — musel nacházet ve stěně, obrácené ke středu, v tomto případě v severní. Světelná bouře nad šestiúhelníkem musela trvat několik hodin, protože slunce nyní stálo na jihojihozápadě. Když se dostali na severozápadní stranu gigantické pyramidy, byli ve stínu. Vchod našli přesně na tom místě, kde to Richard očekával.

Jednalo se o spáru, širokou jeden centimetr a hlubokou půl centimetru, která ve zdi pyramidy stoupala do výšky, po dvou metrech se v pravém úhlu otočila, po dalších dvou metrech ještě jednou a zase běžela k zemi. Earl a Doc se váhavě zastavili. Richard přistoupil ke čtverci, který štěrbina opisovala, a když se k němu přiblížil asi najeden metr, čtverec ustoupil do nitra pyramidy, odjel stranou a uvolnil široký vchod. Zároveň se uvnitř rozsvítilo a Richard před sebou uviděl mírně se svažující chodbu.

Zůstal stát ve vchodu, připravený uskočit, kdyby se zase zavíral.

„Chtěl bych, abyste mi dobře rozuměli,” řekl vážně. „Už nebudu dávat rozkazy. Každý může jednat na svou pěst a všichni mají stejná práva. Půjdu dovnitř a kdo chce jít se mnou, je vítán. Kdo nechce, nemusí nikam chodit.”

„No jo,” řekl Earl a už se cpal do chodby.

„A Doc..?”

„Okamžik, pane, on jde za náma,..”

Po bílém povrchu smrtícího kruhu se neuvěřitelnou rychlostí blížil Střihač. Richard si byl jistý, že pokud by to bylo nutné, dokázal by vyvinout rychlost nejméně osmdesát kilometrů za hodinu. Vypadalo to, že má velice naspěch, ale když k nim dorazil, neřekl nic víc než:

„Zvíře je v bezpečí. Můžeme jít dál.”

A bez dalšího komentáře vešel do pyramidy. Earl se k němu překvapeně otočil:

„Kde ty se tu bereš?”

Robot mu vysvětlil, že odstříhl prypachovi ocas a vypustil jej za okrajem smrtícího kruhu. Po vykonané práci se vrátil k Pozemšťanům.

Richard naléhal, aby šli dál. On a Doc šli napřed, zadní voj tvořili Earl a robot. Když došli chodbou k místu,

kde začínalo osvětlení, Richard si prohlédl lampy. Jednalo se o fluorescenční svítidla, jaká se používají i na Zemi. Každé mělo jinou barvu a výsledkem byl světelný efekt, který se měnil s každým krokem, podle toho, pod jakou lampou člověk procházel.

Richard se otočil. Až doposud mohl vidět světlý čtverec vchodu, ale teď zmizel. Dveře se zavřely. Byl to nepříjemný pocit, i když se s tím muselo počítat. Když se zase vrátil pohledem k Eariovi a Docovi, snažil se nedat nic najevo.

Pestrobarevné lampy se staly jejich průvodci. Chodba byla rovná a mírně se svažovala do nitra pyramidy. Stěny měly hladký povrch bez jediné spáry. Richard se nijak nesnažil si je podrobněji prohlédnout.

Asi po deseti minutách chůze se ale začal v duchu ptát, k čemu ta chodba je a kam vede. Cú musel být nedozírně daleko. Cizinci, kteří postavili tyto pyramidy, byli mistry nedostižné techniky. Člověk těžko chápal, proč vybudovali chodbu, kterou se tak dlouho musí jít pěšky a neinstalovali v ní pohyblivý pás nebo jinou formu dopravy.

V tomto bodě se Richard shodl s Earlem. Rifkin řekl: „Pás tady možná je, ale my ho považujeme za pevnou podlahu. Kromě toho nevíme, jak se zapíná. A za třetí...”

Světla zhasla a Richard se tak naráz zastavil, že do něj Earl narazil. Zůstali stát a v setmělé chodbě se rozhostilo naprosté ticho. Aspoň se jim to zdálo, ale jakmile si jejich sluch zvykl, zaslechli tiché kovové cvakání, které přicházelo z hloubi chodby.

Zvuk zesílil. Richard si najednou vzpomněl na osvětlené letící těleso, aktéře pozoroval v noci.

„Připravte se,” řekl. „Ať se k nám blíží cokoliv, jistě to nemá přátelské úmysly.”

* * *

Ferro Kraysch přistál s MOHYKÁNEM pět kilometrů severně od šestiúhelníku a ztratil vědomí. Po nelidských útrapách, kterým bylo vystaveno, si tělo vyžádalo svou daň.

Ještě než se tak stalo, si Ferro uvědomil, že větší část posádky je zachráněná. To ale taky bylo všechno, co si mohl připsat k dobru. MOHYKÁN byl vrak. Motory nefungovaly a Ferro přistál jen s pomocí vyrovnávacích trysek. Vnitřní optický systém sestával z jediné obrazovky. Interkom i hyperkom ohluchly. Děla neměla náboje nebo se utrhla a zmizela s dobrou čtvrtinou trupu lodi.

Ferro odhadoval ztráty v mužstvu asi na třicet procent. Ze zbylých sedmdesáti byla část lehce nebo těžce zraněna a dopravena do bezpečí. Ferro neměl po boku nic víc než asi padesát mužů.

Vrak Pulce K-3221 unikl Krayschově pozornosti. Jednak měl plné ruce práce při přistávání a kromě toho přilétl od severu. Ferro byl přesvědčený, že v tomto okamžiku je on a jeho mužstvo jedinými živými bytostmi na Kabalu. Kahalané byli vyhubeni vibračními zbraněmi a cizince neviděli přistávat.

Když se Ferro probral z bezvědomí, stálo nad ním několik mužů. Mezi nimi i lékař, ale Ferro ho odstrčil a napřímil se.

„Podejte mi zprávu o situaci,” zavrčel.

Jeho první důstojník vystoupil ze skupiny. „Přistání zasadilo lodi poslední ránu, pane. Při dosednutí byli těžce zraněni dva muži. Včetně vás je na palubě osmačtyřicet mužů schopných služby.”

„Dál!” naléhal Ferro. „Jak to vypadá v okolí?”

„U pyramid došlo ke změně, pane. Průhledné ochranné pole bylo nahrazeno zelenou polokoulí. Stavby není vidět.”

Ferro tlumeně zaklel.

„Jinak, pane,” pokračoval první důstojník, „je v okolí naprostý klid. Po boji, který proběhl nahoře, není tady ani stopy.”

Ferro dal ruce za záda a se sklopenou hlavou ušel pár kroků po nakloněné podlaze. Jeho kroky zněly temně a dutě. Muži se rozestoupili a vytvořili mu uličku.

Najednou se zastavil a otočil. „Proniknu do šestiúhelníku," začal. Zaťal pěsti a vykřikl: „Může mi někdo říct, jak to mám udělat?"

Na okamžik se rozhostilo rozpačité ticho, a pak promluvil klidný a jasný hlas:

„Není jediný důvod k rozčilování, plukovníku."

Ferro se prudce otočil. Vedle křesla, ze kterého se zvedl z bezvědomí, stál vysoký muž. Jeho uniforma byla tak bezvadná, že se ve všeobecném zmatku a uprostřed roztrhaných uniforem posádky vyjímal poněkud nepatřičně. Muž byl Pozemšťan původem z afrického kontinentu. Neměl žádné výložky, ale Ferro Kraysch v něm i bez nich okamžitě poznal příslušníka Sboru mutantů.

„Ras... Čubaj..!" vyrazil ze sebe.

Ras se zasmál. „Nejen on," odpověděl. Napřáhl ruku a jako by se prostřednictvím neviditelného média dotkl hyperprostoru, objevily se u špiček jeho prstů mlhavé obrysy druhé postavy. Každým okamžikem nabývaly na zřetelnosti a vyplňovaly se. Druhý muž byl menší než Ras, bezpochyby Asiat a měl stejnou uniformu.

Ferro cítil, jak mu z ramen spadla olověná tíže, „Buďte vítán, pane Kakuto," přivítal příchozího. „S takovou podporou se mi naše postavení zdá hned lepší."

Tako Kakuta se lehce uklonil. „Jak to vypadá..." zeptal se Ferro a zvedl ukazováček k nebi.

„Stahujeme další posily. Poslední zapojení transmiteru vysadilo na Kabalu padesát nepřátelských lodí. Jejich přízračné spirály předčí jakoukoliv naši zbraň, ale my máme početní

převahu. Udržíme se dostatečně dlouho."

„Dostatečně dlouho? K čemu?" „Pozorovali jsme, že se pyramidový šestiúhelník obklopil zeleným ochranným štítem. Vlastností tohoto štítu jsou známé z hlášení plukovníka Kotranova. Kromě toho je známo i nastavení generátorové jednotky uvnitř stanice, která zásobuje energií ochranné pole. Na MOHYKÁNU jsou přece gravitační bomby. Že?" „Ano, ale děla..." „My potřebujeme pouze zápalný mechanismus. Bomba bude k cíli donesena a tam odpálena. Výbuch způsobí..."

„Ale jak, ksakru?" zařval Ferro. „Gravitační bomba váží..." Najednou se odmlčel a ušklíbl. „No ano, já zapomněl. Vy dva..."

„Jistě," odpověděl Ras. „My dva. Exploze vytvoří ve struktuře ochranného štítu otvor, Tako a já pronikneme dovnitř a vyřadíme generátorovou stanici. Od této chvíle budeme potřebovat vaši podporu. Bude nutné najít a obsadit hlavní spínač transmiteru.

Protivníkovi se nesmí podařit změnit vektor přenosu. Cesta k planetárnímu systému Dvojčat musí být otevřená. Je to jasné?"

„Jasně," řekl Ferro a jeho hlas zazněl chraptivě.

„Dobrá," přikývl Ras. „My potřebujeme zápalný mechanismus gravitační bomby. Kolik je ve vašem mužstvu elektroniku?"

Vymontování zápalného mechanismu trvalo dvě hodiny. Jen jednou během té doby se stalo něco, co prozrazovalo, že vysoko nad povrchem Kabala zuří litý boj. Na jižním obzoru se objevil bíle žhnoucí tyčovitý předmět a o několik vteřin později zanikl v nehluché explozi. Další nepřátelská loď byla zničena. Ferro Kraysch nebyl pověřivý, ale toto znamení uprostřed příprav ho příjemně povzbudilo.

Pro oba teleportery bylo snadné dopravit na místo těžký válec gravitační bomby. Bomba byla uložena na východním okraji smrtícího kruhu a vrak MOHYKÁNU byl tím mimo nebezpečí.

Zápalný mechanismus byl propojen s bombou. Jednalo se o typ Časového 'spínače, který odpálí bombu po deseti minutách. Mutanti se vrátili na palubu MOHYKÁNU a čekali.

Ve stanovenou chvíli se na vrcholku zelené polokoule objevil jasný záblesk a o zlomek vteřiny později otřásla vrakem série explozí. Tako Kakuta a Ras Čubaj, kteří byli společně s

Ferro Krayschem ve velitelské místnosti, náhle zmizeli. Ferro ucítil jen lehký průvan, jak vzduch naplňoval prázdno po dvou tělech.

Od této chvíle nezbývalo posádce MOHYKÁNA nic jiného než čekat. Všechno záleželo na tom, jestli oba mutanti najdou generátory ochranného pole a vypnou je. Nikdo nemohl říci předem, co se stane. Mohla tam být bezpečnostní zařízení, na jaká nestačili ani teleporteři.

Minuty ubíhaly až přešla hodina. Když přibyla půlka další, Ferro si začal myslet, že se pokus nezdařil. Pro tento případ měl detailní rozkazy. Měl být připraven další zápalný mechanismus a propojen s druhou gravitační bombou. Mužstvo mělo opustit loď a ukrýt se do bezpečí, protože k explozi mělo kvůli nemožnosti transportu bomby dojít přímo na palubě MOHYKÁNA. Bylo známo, že tento druh bomby účinkuje i na velké vzdálenosti a síla výbuchu je schopná způsobit otvor, který by mutantům umožnil návrat. V každém případě by ale exploze byla zpozorována na Napoleonu a Reginald Bull by byl informován.

Ferro Kraysch v duchu rekapituloval pokyny, které dostal a právě se rozhodl, že zavolá elektroniky, když se udalo to, na co tak dlouho Čekal:

Zelené ochranné pole zmizelo.

* * *

Smrtící kruh už neexistoval.

Ferro Kraysch a jeho lidé vstoupili bez překážek na hladký povrch kruhu o průměru dvou kilometrů, na jehož okraji se zvedalo šest pyramid.

Oba mutanti sdělili, že každá pyramida má na straně, obrácené do středu, lehce dosažitelný vchod. Několika teleportačními skoky Ras Čubaj a Tako Kakuta zjistili, že pod bývalým smrtícím kruhem se nalézají úplné bludiště chodeb a místností, které se rozprostírají na půdorysu, daleko překračujícím hranice kruhu.

Při jednom svém skoku se Tako Kakuta setkal se strojem podobným robotu. Okamžitě byl napaden a zachránil se jen okamžitou teleportací. Šlo o důkaz, že protivník nedá řídicí stanici bez boje.

Toto poznání poznamenalo tvorbu příští taktiky. Oba teleporteři mohli jít kupředu rychleji než muži Ferro Kraysche, ale na druhé straně potřebovali podporu. Krátkými teleportačními skoky měli zkoumat cestu a zároveň zůstat v kontaktu s hlavní skupinou. Za výchozí bod byla zvolena nejsevernější pyramida, z jednoduchého důvodu, že jim totiž byla nejbližší. Zařízení, které zásobovalo energií ochranné pole, se nacházelo asi padesát metrů pod středem šestiúhelníku. Ras Čubaj se zpočátku domníval, že řídicí stanice transponderu se musí nacházet v bezprostřední blízkosti, ale tato domněnka se nepotvrdila. Před začátkem akce se Tako Kakuta vrátil na palubu Napoleonu, Jakékoliv hovory byly zakázány a oba mikrokomy, které měli mutanti u sebe, směly být použity jen v případě krajní nouze. Japonec se vrátil asi po deseti minutách. Oznámil, že bitva je nerozhodná. Početní převaha bitevních lodí pozemské flotily vyrovnala kvalitativní převahu cizinců pokud jde o zbraně. Reginald Bull počítal s tím, že se každou chvíli musí objevit nepřátelské posily a Tako Kakuta tlumočil jeho rozkaz, aby byl okamžitě nalezen způsob nastavování transponderu a potlačen jakýkoliv odpor nepříteli uvnitř pyramidového šestiúhelníku.

Ale ani to nebylo nejdůležitější. Zatímco se objevila první skupina protivníkových posil, Arno Kalup zachytil rozptýlené záření nastavovací stanice a zaměřil její polohu.

* * *

Během hodiny získali mutanti přehled nad systémem zařízení, umístěných pod zemí. Chodba, která začínala v boční stěně pyramidy, vedla nejprve několik kilometrů přímo k severu, pak opsala široký oblouk a nakonec směřovala k jihu. Po pětikilometrové chůzi se

skupina Ferro Kraysche nalézala asi sto padesát metrů pod zemí. Podle odhadu mohli být někde pod západním okrajem smrtícího kruhu.

Ras Čubaj se domníval, že štolý dříve sloužily kontrolním účelům. Skryté přístroje zkontrolovaly každého, kdo se pohyboval v chodbě. Čím delší chodba, tím pečlivější kontrola. Přesto tu pravděpodobně byl nějaký dopravní mechanismus, který by umožnil rychlejší proniknutí dovnitř, ale oni ho nedokázali najít. Skutečnost, že jejich další chůze nebylo dosud zabráněno Čubaj přičítal tomu, že kontrolní přístroje buďto nefungují ^nebo tu není nikdo, kdo by převzal ^jejich úkoly.

Touto domněnkou se dopustil omylu, který jej i ostatní málem stál život.

Chodba náhle vyústila do dlouhé řady jasně osvětlených hal, kde už mutanti jednou byli. Byly plné přístrojů neznámé konstrukce, z nichž větší část byla v provozu. Ras Čubaj se domníval, že jde o generátory, které obří transmitter zásobují energií. Bylo i jasné, že hlavní spínač nemůže být daleko. Podle zaměřování a výpočtů profesora Kalupa by měl být o několik set metrů dál.

Ras se rozhodl k poslednímu skoku. Hala, která se rozprostírala před ním, byla asi dvě stě metrů dlouhá a v protější stěně byl nijak nechráněný průchod, stejný jako několik, kterými už prošli. Ras se domníval, že za ním je další přístrojová hala, ale na konci musí být spínač nebo se Arno Kalup přepočítal.

Mutant zastavil Ferra a svoje lidi, popošel o několik kroků dopředu, zavřel oči a zmizel. Ferro už si chtěl vydechnout, ale zarazil se, když se ozval pronikavý výkřik. Ras Čubaj se válel na zemi a vypadal, jako by trpěl strašlivými bolestmi. Trvalo déle než minutu než byl schopen vstát. Krví podlitýma očima se díval na Ferra a ukazoval na vchod do vedlejší haly:

„Tam je nejvražednější ochranné pole, jaké jsem kdy zažil. Je zelené, šestidimenzionální a nadupané energií!“

Ferro pochopil. Pole bylo nepropustné i pro teleportera. Ras do něho narazil a interakce, která se dá vyjádřit pouze v matematických vzorcích jej polomrtvého a u konce se silami mrštila nazpět.

Mutanti jim tedy nebyli k ničemu, Bylo třeba najít jinou cestu. Ferro ponechal dva muže u mutantů, kteří ještě nebyli schopni chůze a prošel do vedlejší haly. Stovky podivných přístrojů neslyšně pracovaly na nejvyšší obrátky, jak prozrazovaly blikající kontrolky.

Hala byla menší než předcházející ale co ji nejvýrazněji odlišovalo, byla zeleně svítící stěna na protější straně. Jasné světlo od stropu snižovalo jas celeného ochranného pole a muži viděli pouze slabý odlesk, jako když slunce ozáří temné bouřkové mraky;

Byl to tak podivný pohled, že se sám ? Ferro Kraysch musel sebrat, aby nepocítil strach.

Potřeboval se dostat dovnitř a nenápadně přelétl očima svůj malý oddíl. Muži tu stáli zdeptáni technikou, která přesahovala jejich rozumové schopnosti. Jejich bojový duch byl zlomený.

Ferro se otočil k přístrojům. Možná právě takhle zásobují energií ochranné pole. Kdyby se vypnuly, bylo by po problému. Ovšem velké naděje si už nedělal. Cizinci si dovedli chránit transmitter a jistě by nejdůležitější generátory nenechali volně přístupné.

Ferro se otočil, aby Rasovi pověděl o svém novém plánu, ale najednou kolem propukl nepopsatelný hřmot. Nikdo nevěřil vlastním očím.

Přístroje se daly do pohybu! Jejich úmysl byl jasný. Jakmile se zformovaly, začaly v široké frontě postupovat proti vetřelci.

„Kryjte se!“ zařval Ferro a muži se rozběhli. U stěny zůstalo několik ohromných agregátů, které byly patrně zakotveny v podlaze. Ferro se vrhl za jeden z nich a ucítil, jak kolem něj zavál žhavý proud a v zadní stěně haly způsobil otvor ve formě kráteru.

Už to bylo jasné. Bojovali proti robotům. Ferro musel přihlížet tomu, že dva jeho lidé byli při pokusu vystřelit sami zasaženi,

Pak se Ras Čubaj dotkl jeho ramene. „Nemá to smysl," říkal. „Zavolejte svoje lidi a stáhněte se. My s Takém se pokusíme roboty zastavit."

Ferro přikývl, ale Ras už to neviděl, protože okamžitě zmizel. Rozkaz k ústupu byl promptně splněn. Jakmile roboti zpozorovali, že se protivník stáhl, přestali útočit.

Ferro Kraysch zůstal v hale jako poslední a sledoval, jak se roboti přestávají pohybovat a skřípavý zvuk se stal snesitelnějším. Dokonce bylo slyšet kovové cvakání neviditelných podpěr, na kterých se přístroje pohybovaly.

A najednou se scéna naplnila novým životem. Kdesi vzadu vyšlehly blesky, roboti se okamžitě obrátili a pustili do nepřítele, který jim vpadl do zad.

Ferro okamžitě zavelel k úroku a halu naplnil štiplavý dým z robotů, zasažených laserovou zbraní. Ras Čubaj a Tako Kakuta bleskově měnili místa a útočili z neočekávaných stran. Chvíli to vypadalo, že boj bude rozhodnut ve prospěch Pozemšťanů, ale najednou se ve vchodu do sousední haly objevila spousta malých přístrojů, mrštných jako lasičky, a s pronikavým vřeštěním napadla vetřelce a zahнала je na útěk. Ferro ztratil patnáct mužů a to rozhodlo. Pokud chtěl, aby mu někdo zůstal, musel dát rozkaz k útěku.

Právě se chtěl napřímit a zavelet k ústupu, když vedle sebe zahlédl stín. Instinktivně se přikrčil, ale kdosi promluvil klidným hlasem:

„Nemějte obavy, pane! My to zvládneme!"

Ferro vzhlédl. Chvíli popadal dech, a pak ze sebe vypravil: „Richarde..!"

* * *

Richard Diamond se napřímil, nahlas oznámil svoje jméno a nařídil mužům, aby zůstali v úkrytu.

A najednou bylo ticho. Přístroje se zastavily a kontrolky zhasly. V hale byl nepředstavitelný nepořádek a roboty vytvářely úzké průchody i volná místa, podle toho, kde právě stály.

V boční stěně zel otvor a v něm stáli seržant Kimble a poručík Rifkin. Vedle Rifkina se tyčil podivný přístroj, který vypadal jako válec na podpěrách s krabičkou cigaret nahoře.

„To je Stříhač, náš nejlepší kamarád," vysvětloval Richard Diamond. „Zpočátku jsme vůbec nevěděli, jakou má pro nás cenu. Hned jak jsme vešli do nejjižnější pyramidy, chtěla nás zastavit celá smečka robotů, proti kterým jsme neměli nejmenší šanci. Pak zasáhl Stříhač a nějak je vypnul. My nemáme ponětí, jak a on nám to taky nevysvětlil. Říká jen, že je nás přítel a musí nás chránit."

Ferro Kraysch si nedůvěřivě měřil robota. „A jak jste se sem vůbec dostali?" zeptal se Richarda, ale nespouštěl oči z robota.

„Stejně jako vy, jenže z opačného směru. Tohle je patrně bod, ve kterém se stýkají všechny cesty."

„Takže vám se podařilo přistát... A Bari Rifkin?"

Mezi nimi se objevil mutant a Richard leknutím ustoupil.

„Nesmíme ztrácet Čas," naléhal Ras Čubaj.

Richard se otočil k zadní stěně. Vybledlá zeleň zářila jasnější barvou. „Tam je rozvodná stanice celého transmiteru," vysvětloval Čubaj. „Pokud se nám podaří proniknout ochranným polem, máme v rukou celé zařízení a s ním otevřenou cestu do systému Dvojčat. Generátory ochranného pole musí být někde tady a pokud je zničíme nebo vypneme, pole zmizí. Mám přibližnou představu, jak by takový generátor měl vypadat."

Rychle vytáhl bloček psacích fólií, cosi nakreslil a podal to Ferrovi.

Ferro docela mechanicky podal obrázek dál Richardovi. Tomu stačil jediný pohled.

„Okamžik, pane," promluvil k mutantovi. „Takové přístroje jsem viděl. Stojí tady v hale vedle bočního východu," a ukázal na místo, kudy sem vstoupil. „Jsem si tím jistý."

„To nám velice ulehčí situaci," řekl Čubaj. „Zbývá nám..."

A najednou mu hlavou projela bodavá bolest. Viděl, jak Ferro Kraysch zbledl, chytil se za čelo a v bezvědomí se sesunul na zem. Ras mu chtěl jít na pomoc, ale nevysvětlitelná síla jej držela na místě. Ta část mozku, kterou ovládal pohybové ústrojí, nebyla pod jeho kontrolou.

Bolest hlavy se stupňovala a Ras na okamžik zavřel oči, aby se plně soustředil na její překonání. Když oči opět otevřel, viděl, že i další muži padli do bezvědomí a i jeho samotného už opouštěly síly. Lámal si hlavu, co se to děje, a otázka byla zodpovězena.

„To já," zazněl neohebný hlas. „já robot. Do kontrolního prostoru se nikdy nedostanete. Všichni zemřete Mistr ostrovů nestrpí, aby se kdokoliv pletl do jeho záležitostí."

* * *

Ras Čubaj zavřel oči a koncentroval se na robotova slova. Věděl, že to Střihač myslí vážně. Za pomoci mechanismu, zabudovaného do kovového těla, mohl působit na mozky Pozemšťanů. Ras cítil že i jeho vlastní myšlenky se pletou. Koncentrací oddaloval konec, ale zabránit mu nemohl,

„Toto zařízení bylo vybudováno v dávných dobách," řekl robot. „Moji páni si zvolili tento svět, protože jim vyhovovala jeho poloha a Kahalané nepředstavovali žádné nebezpečí. Už tehdy to byly nechápavé, bezmyšlenkovité bytosti. Mým pánům přenechali pozemky, na kterých stojí pyramidy, jen za to, že se budou moci podílet na výdobytcích naší techniky. Moji páni je vybavili vším, co mohlo ulehčit jejich život. Tím velice rychle degenerovali a důsledkem přirozeného vývoje by jako rasa během několika staletí zanikli.

Byli jim dáni roboti, kteří byli naprogramováni tak, aby plnili jejich přání. Oni sami technice vůbec nerozuměli. Stačilo jim, že robotům řekli, co chtějí. Měli moc rádi zvířata. Většinu z nás nasadili na pomoc zvířatům této planety. Dokonce jim byly věnovány roboty řízené lodě, kterými mohli létat hlubinami vesmíru a uspokojovat tak svá dětinská přání.

Ve skutečnosti měli roboti jiný úkol. Měli chránit pyramidy před průnikem cizího živlu. Dlouho nenastalo žádné nebezpečí. Kahalové věděli, že kdo se přiblíží ke smrtícímu kruhu, bude zničen. Pak tady před několika desetiletími přistáli první Pozemšťané. Byli zvědaví, ale měli jiné starosti a o pyramidy se přestali zajímat. My roboti jsme ale zpozorněli a čekali.

Pak jste přišli vy. Téměř ve stejnou dobu se objevily lodě mých pánů, aby vás odtud vyhnaly. Tři z vás mě obelstili za pomoci jednoho z mých následných programů na pomoc zvířatům, a pronikli do šestiúhelníku. Pochopil jsem, že jsem to já, kdo je určen splnit vůli mých pánů.

Nesmíte se dostat k rozvodné stanici. Uvnitř pyramid jsou roboti, jejichž úkolem je střežit a chránit jednotlivé součásti transponderu. Jejich program není tak obsáhlý jako můj. Neznají nadhled a bojují hned jak jim do cesty přijde něco cizího. Počítal jsem s tím, že první útok postačí, aby vyhnal vetřelce, jenže ti tři Pozemšťané kladli zarytý odpor. Byl jsem nucen zasáhnout. Toto zařízení obsahuje citlivé přístroje a zařízení a náboje z vašich zbraní by je mohly poškodit nebo vyřadit z provozu. Ve vedlejší místnosti se nacházejí generátory, které napájejí zelené ochranné pole a s těmi jsem ve spojení. Mohu z nich čerpat a díky tomu jsem schopen zničit i vaše mozky. Jste u konce cesty, Pozemšťane."

Ras Čubaj najednou pochopil, že je jen jediná možnost záchrany a že mu zbývají síly na jediný skok. Nezaváhal a skočil.

* * *

Richard se pokoušel nabýt rovnováhu. Mlha, zastírající jeho zrak, se rozplynula.

To, co viděl, bylo tak neuvěřitelné, že zapochyboval o svém zdravém rozumu. Robot Střihač se skláněl k zemi a pomalu padal. Richard nevěřícně zíral na ruku s tmavou kůží, která se vysunula z válce, a konečně pochopil.

„Pomozte mi!“ zařval přeskakujícím hlasem. „Musíme ho vystříhat!“

O pět minut později byl Ras Čubaj volný. Byl víc mrtvý než živý, obě ruce vypadaly zlomené a v obličeji měl popáleniny. Za život vděčil tomu, že vnitřek robota sestával z pohyblivých součástí, které se pod tlakem cizího těla rozestoupily. Pochopitelně došlo k několika krátkým spojením a ty jej popálily.

Richard se zamyšleně díval na ochablé mutantovo tělo a přemýšlel nad tím, jak moc musí být muž přesvědčený o své pravdě, aby dokázal čelit smrti. Čubaj přece musel vědět, co mu hrozí a nemohl předvídat šťastné náhody, které jej zachránily.

Chraptivý výkřik Ferro Kraysche jej přinutil otočit se.

Ferro ukazoval na zadní stěnu haly. Richard v prvním okamžiku nerozuměl, protože na první pohled byla hala úplně stejná.

Pak pochopil. Zelené ochranné pole zmizelo a širokým otvorem se dalo vejít do ohromné místnosti kruhového průměru. Podél stěn stály podivné řídicí pulty.

* * *

Napoleon zaútočil na skupinu nepřátelských lodí jako první ze svazku více než stovky pozemských bitevních plavidel. Bull očekával, že každou chvíli udeří přízračná spirála, ale místo toho se stalo něco nepochopitelného.

Tyčovité lodě se otočily a daly se na útěk. Reginald Bull byl tak překvapený, že ztratil několik drahocenných vteřin než vydal rozkaz k pronásledování.

Rozkaz přišel pozdě. Tyčovité lodě se vrhly k rudému světelnému balónu, který poté, co se objevily posily, zase ztratil na svítivosti. Nyní znovu zazářil a osm nepřátelských lodí zmizelo.

Události nabraly spád. Všechny nepřátelské lodě utíkaly z boje a spěchaly k rudé bublině. Světelný útvar pohlcoval jednu loď za druhou a Pozemšťané se vzpomatovali až v okamžiku, kdy široko daleko nebylo jediné nepřátelské plavidlo.

Reginald Bull vydal rozkaz k seskupení lodí a sám řídil manévr svazku flotily. Právě chtěl veliteli svazku oznámit, jaké další kroky hodlá podniknout, když se vedle něj materializoval Tako Kakuta.

Referoval o událostech pod pyramidami a Bully okamžitě vydal příslušné rozkazy. Jeden z lékařů se pevně chytil mutanta a vrátil se s ním na Kabalo. Napoleon a deset doprovodných lodí se chystaly na přistání a zbytek flotily zůstal v plné bojové pohotovosti.

* * *

Arno Kalup s bohabojnou úctou vzhlížel k nebi plnému hvězd. Na polokruhové kopuli o výšce asi sto metrů zářily proti sametové černi pozadí galaktické konstelace univerza. Na ploše několika metrů čtverečních tu byl naturalisticky zobrazen výtvar všehomíra, který překlenu miliony a miliardy světelných let.

Poblíž zenitu stála domovská galaxie a Mlhovina Andromedy. Jeden a půl milionu světelných let, které je dělí, se tu zmenšilo na necelé dva metry a přesto tu byly zobrazeny všechny detaily včetně obou Magellanových mračen. Ve tmách mezi oběma galaxiemi svítilo několik bodů a zelený pruh spojoval jeden z těchto bodů s Mléčnou dráhou. Význam zeleného pruhu byl jednoznačný. Prozrazoval, na jaký směr je nařizený šestiúhelníkový transponder. Bod uprostřed mezi Mléčnou dráhou a Andromedou musel být planetární systém Dvojčat. Dál od Dvojčat, na linii, která probíhala paralelně mezi okraji obou galaxií, svítil další bod. Pokud se člověk dobře podíval, sestával ze tří bodů. To byl Horor.

Arno Kalup sklopil oči a zamyšleně se rozhlédl po řídicích pultech. „Jsme u cíle,“ promluvil k Reginaldu Bullovi. „Tohle je řídicí stanice a transponder je nastaven do systému Dvojčat. Nastavení se bezpochyby provádí s pomocí zdejších pultů a jakmile se nám podaří

odhalit jejich funkci, budeme schopni nastavit transmitter na kterýkoliv bod, ve kterém se nalézá přijímací systém."

Reginald Bull rozpráhl ruce. „Poslužte si, profesore. Celé zařízení patří jen vám. Jestliže potřebujete spolupracovníky, okamžitě vám je sem dopravíme. Pokud si přejete nějaké nářadí..."

„Co ochranné pole?" přerušil jej Arno Kalup. „Co když se jednoho dne zase objeví a odřízne nás?"

„Žádný strach. Našli jsme generátory projektoru. Tedy ony už nefungovaly. Zničení robota způsobilo vypnutí generátorů. Mezitím jsme zjistili, jak je obsluhovat."

O třicet hodin později Richard Diamond a Doc Kimble oblétnu Kabalo. Povrch planety vypadal mrtvý. Výsadežové komando, vybavené všemi dostupnými prostředky, shromáždilo nebo rovnou zničilo roboty. V té době byl už Ras Čubaj mimo nebezpečí.

Richard a Doc měli smutný úkol pátrat po pozůstatcích Kahalanů. Vědělo se, že cizinci napadli nejen Kahalo, ale i Flooth, druhou planetu slunce Orbon. Obyvatelé Floothu, rasa podobná hmyzu, byli vůči vibračním zbraním ještě zranitelnější, než podstatně výše vyvinutí Kahalané. Floothové byli zcela vyhubeni.

Richard přistál se svým průzkumným letadlem v blízkosti seskupení budov na okraji lesa. On i Kimble kráčeli ke vchodu nejbližší budovy. Dveře sjely stranou a odhalily pohled na zvláštní, ale pohodlně zařízenou místnost s obrovským oknem. Jen Doc vstoupil, klopýtl o tělo a zaklel.

S Jakým protivníkem jsme si to začali? zeptal se v duchu Richard Diamond a cítil, jak se v něm vzrůstá vztek.